

Çapulcular ne istiyor?

Darbe mi, özgürlük mü?

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

Önsöz.....	5
Gezi Parkı “içeriden” nasıl gözükyor?.....	6
Gezi Parkı’ndaki isyan bitti mi?.....	13
Sevgili başbakanım, “milletin dediği olacak” demişsin.....	15
Bu hesap tutmayacak	17
Ne kadar az bilerseniz.....	20
Ötekiler için sivil itaatsizlik rehberi (Ümit Kardeş)	23
Biber gazı mı istersin yoksa satır mı?.....	25
Çapulcu da basittir, gözleme gibi	28
Tayyip Neden Devrilmedi?	31
Gezi Parkı: Kür mü yoksa kürtaj mı?	36
Derin Nefret.....	39
BDP... Sivil itaatsizlikten sivil serseriliğe doğru.....	42
Taksim Dayanışması mert mi namert mi?	47

Önsöz

Genel seçimler yaklaşırken başladı Taksim Gezi Parkı olayları. İnsanlar öldü, yaralananlar, tutuklananlar oldu. Taksim'deki sanat galerileri bile yağmalandı, yabancı ülkelere gelen sanatçılar hastahanelik oldu. Maddî zarar da büyük: Yakılan otobüsler, özel araçlar, iş yerleri. Ancak hâlâ isyancıların ne istediğini bilmiyoruz. Taksim Dayanışma Grubu'ndan çelişkili açıklamalar geliyor. Polisi ya da göstericileri suçlamadan önce şunu bilmek gerekiyor: **“Çapulcular” ne istiyor? Daha fazla demokrasi? Sosyalizm? Devrim? Darbe?** Elinizdeki e-kitap bu sorulara cevap arıyor.

Kitabımız bir göstericinin izlenimleriyle başlıyor. Muhafız fikirlerin yanı sıra sivil itaatsizlik üzerine yazılmış iki makaleyi de çalışmamıza dahil ettik. Böylece ikinci bir soru ortaya çıktı: **Gezi Parkı isyanı ile Gandhi ya da Martin Luther King gibi sivil hareketlerin arasındaki mesafe nedir?**

Gezi Parkı “içeriden” nasıl gözüktüyor? (Yorgo Angelopoulos)

haberstargazete .com’ dan alıntı (yorumlarla birlikte)

Merhaba, Gezi Parkı hakkında yazmaya geldim yine.
Bu kez güzel şeyler değil fakat yazacaklarım. Maalesef değil.

Bir kere parka dair yanılgıları anlatayım dilim döndüğünce.
Parkta yaptığımız şeyin adı “Eylem” değil artık. Orada olan şeyin adı “İşgal” olmuş durumda.
10. gün bitti. 10 koca gün. Ve biz bir şey yapamadık. Bir şey kazanmayı bırak; doğru dürüst
bir şey bile isteyemedik. Bakın, çok önemli bu nokta, bizim isteklerimiz bile belli değil daha.
Ve maalesef eylem düşünüş sürecine girdi artık.

Daha önce de belirttim, kendi gözlerimi anlatıyorum ben neredeyse sürekli parkta kalan biri
olarak. Düşüş sürecine girdi dedim, neden öyle dediğimi anlatayım. Bıktık bir kere. Yorulduk
artık. Her sabah “Gündoğdu Marşı” ile uyanırdı Gezi, bu sabah söylenmedi. Söylense bile çok
cılızdı. Belirsizlik bizi yoruyor, yordu. Polis müdahalesi olmadıkça daha da çöktük.

Biz o parkı işgal etmek için mi geldik yoksa parkı halka kazandırmak için mi? Her yere
çadırlar kuruldu, her yere. Parkta oturacak yer kalmadı, yürünmüyor. Parkta meydan bile
kalmadı doğru düzgün. Direnişçi çadırlarını hadi bir nebze anlarım ama nerede bir siyasi parti
var, bir dernek var, bir örgüt var; çadır kurdu parka. Işıklandırdılar çadırları. Her yerdeler.
Sodep, Ödp, Tkp, Edp, Dsip ... niceleri daha. Dostum hani siyasi değildik? Parkı işgal ettiniz
bildiri dağıtımı yaptığınız çadırlarınızla, oturacak yer kalmadı. Ben senin bildirini almak için
mi geliyorum oraya? Senin propagandalarını dinlemek için mi geliyorum? Yahu arkadaş dün
gece saat sabahın 4’ü, gelmiş bana bildiri veriyor Ödp. Tayyip şöyle yapıyor, Akp böyle
yapıyor ... direnelim... Lan saat zaten sabahın 4’ü, kışımızı koyacak yeri zor bulmuşuz, bırak
yatmayı. Ben bunları bilmiyor olsam ne b.k işim var orada o saatte? Adı duyulmamış,
unutulmuş, mazide kalmış ne kadar “Sol” parti varsa kendi reklamı peşinde, b.k oldu park.

Üstüne basa basa “Sol” dedim, açıklayayım.
Hani “Her kesimden herkes orada.” var ya, heh işte, o artık değişti.
“Her kesimden herkes orada-ydı.”
Artık değil.

Öcalan posterini açan şerefsizler var çünkü parkta, sayıları hiç de az değil. Bir gece dolaşan kişi en az 5 tane görür o şerefsizin fotoğraflarını. Bdp’nin ihanetine uğruyoruz. Çözüm sürecindeki dostları Tayyip’e yardım ediyorlar orada, sırf ona yardım etmek için geliyorlar oraya, başka açıklaması yok. Dün gece eşek kadar pankart açtılar “İmralı’dan Gezi’ye selam var!” diye. Eksik olsun o o. çocuğunun selamı. İndirtemiyoruz da o fotoğrafları. Bize kızan kim varsa kendi adıma özür diliyorum o pankartlar – afişler – posterler için. Başaramıyoruz ama. Gelsinler, beraber deneylim. Bir kere yedim Bdp’li dayağı, tekrar yemek gerekirse yine yerim, dert değil. Gezi’de görüştüğümüz arkadaşlar gördüler zaten ne halde olduğumu, dayak arsız oldum, yine yerim. Ama işe yaramıyor. 2 – 3 saat uğraşyoruz bir Öcalan posterini indirmek için. Müzakere ediyoruz, konuşuyoruz, tartışıyoruz, kavga ediyoruz ... iniyor poster, en az 2 saatlik uğraş sonucu. E 10 dakika sonra tekrar kalkıyor? Ne yapalım biz? Yok mu yapacak bir şey? Var. Oraya geldiklerine pişman edebiliriz onları, o şerefsizin posterlerini bu arkadaşların görünmeyen yerlerine koyup gönderebilecek kişiler var parkta. Ama o zaman da zaten hazırda bekleyen medya “Eylemciler birbirine girdi.” diyecek. Demeyecek mi? Diyecek. Tamamen düşeceğiz o zaman. Biz arada kaldık. Orada olan herkes arada kaldı. Dün gece sabahladım, bu sabah ayrıldım, tüm gece boyunca konuştuğum kim varsa, 100 insandan 100 tanesi de rahatsız o posterlerden. Ama süreci anlattım işte size, kan çıkarmadan gitmeyecek densizler. O zaman da eylemciler kötü olacak herkesin gözünde.

Her kesimden insan var-dı.

Artık yok. Solcular var artık sadece.

Ben ilk polis dayaklarımı yerken ülkücü dostlar da vardı yanımda. Ben zafer yaptım, onlar bozkurt yaptı, beraber gaz yedik, birbirimizi taşıdık. E ama gitti artık bu adamlar. Günlerdir yoklar. 500 tane Bdp’liyi tek ülkücüye değişmem ben. Bugüne kadar ülkede bir b.k beceremeyen solcular gelip b.k ettiler bu olayı. İlk gün orada ağaçlara sarılan, dertleri sadece doğa olan, ağaçlar olan 19 kişi var, hala parktalar. Onlardan özür diliyorum. Geldik ve b.k ettik onların davasını, onların mücadelesini. Solcular olarak neye el atsak b.ka dönüyor zaten Bukowski’nin dediği gibi. Özür dilerim hepsinden.

Bugün miting var.

Yok milyonlar toplanacakmış, şimdi değil de ne zamanmış.

Meydanda parti otobüsü istemiyoruz hocam biz. Ben istemiyorum. Ben orada 10 gündür konuştuğum binlerce kişiden kimse istemiyor. Getirip durmayın şu partileri, bildirileri, dandik gazetelerinizi. Ben yokum bugün mitingde, gelmiyorum. Sabaha kadar da hiç uyumadım zaten, at gibi uyurum geceye kadar, gece kalkıp gelirim yine.

Her yerde Gezi Parkı’nın istekler yazılı.

Kafasına esen parti – örgüt – dernek parkın isteklerini yazdırmış afişlere, asmışlar parka.

Hepsi farklı birbirinden, biri diyor kalk gidelim, diğeri diyor b.k yeme otur.

“Anayasanın Gezi Parkı’nın temsilcileri ile yeniden yazılması.” diye madde gördüm be istekler arasında. Böyle bir örgüt bastırmış afişe, asmış oraya. Ruh hastalarına bak, anayasa yazılacakmış Gezi temsilcileri ile beraber. Yavrum sen kimsin? Gezi temsilcileri kim? Yah

orada yaşıyorum ben, benim neden haberim yok? Temsilcimiz mi var bizim? Bizim ne istediğimiz bile belli değil yahu.

7 maddelik liste sunulmuş.

Kim sundu – kime sordu – maddeleri kime sordu bilmem fakat b.k kabul edilir. Gezi’de olan kalabalık fazla büyümüş onların gözünde, öyle bir sürü vali – emniyet müdür görevden aldırarak kuvvetimiz yok bizim, bırakalım kör bakmayı. Bunların yüzünden de mağlup olacağız. “Gezi Parkı Projesi İptal Edilsin” de bit işte. Yetsin bu şimdilik. Ama yook, yıllardır görmediğin kalabalığı sana geldi zannettin ya, hemen rant bekle, haysiyetsizler. O maddelerden hepsi kabul edilmediği zaman yine mağlup sayılacak o halk. Lan tamam Tayyip’e karşıyız falan da karşında da devlet var. Devlet bu. Sen ise işgaldan başka bir şey yapmıyorsun, orada eylem falan yok, çingene panayırı artık orası, işgal ettik bittik halka açacağız dediğimiz yerleri, milletin kafa çekip çekip sızdığı çadırlar dolu etraf, Ankara kan ağlarken halaylar çeken densizler dolu.

Bir de barikatlar mevzusu var.

Hani polis oraya giremez konuları.

Polis bizi yavru kediler gibi dağıtır oraya girse. Yaptığımız 10 barikatın 8 tanesini aşmak bir panzerin 3 dakikasını almaz. Diğer 2’si de 5 dakika ya sürer – ya sürmez. Hayatında panzer görmemiş, Toma’ya panzer diyen adamlar gaza geliyor orada. Google’a yazıp bakalım panzer nedir. Bir de barikatlara tekrar bakalım sonra. Polis kendi girmiyor oraya. Giremiyor değil, girmiyor. Ya parkta çok çocuk var, bebek var, ihtiyar var diye ya da bunlar nasıl olsa kendi kendi yiyecek diye, bilemiyorum. İkisi de yatıyor benim aklıma.

İstisnasız her sabah kavga var.

Kadınlar – erkekler – gruplar. Promil sınırını aşan herkesin bir kavgası var. Tuvalet sırasında, yemek sırasında, yer sorununda ... revire durmadan hasta taşıyor. Ya alkol koması, durmadan kusanlar ya da kavga edip bir yerleri parçalanan tipler. Polis gelmese bile revir çalışıyor yani. Toz pembe değil orası. Dün ilk kez yemekte kavga çıktığına şahit oldum. İnsanlar yemek kalmadı diye yemekhaneye laf atmaya – bağırmağa başladı. Hani şu bedava yemek dağıtılan yer, oradan bahsediyorum. Hani herkesin gönüllü çalıştığı, halkın getirdiği malzemeler ile o sıcakta ateş önünde yemek pişiren arkadaşlar; heh işte onlara bağırıyorlardı “Madem yemek kalmayacak söyleyin lan, ne diye sıra beklettiniz!” diye. Birbirlerini dövüyorlar olmasın diye ağzının orasına çarpamıyorsun da.

Eskiden içkileri toplardık.

Artık olmuyor zira sayı inanılmaz çoğaldı, hem içen grup sayısı hem de alınan alkol miktarı. Bunlar çoğalınca biz de etkisiz kalıyoruz. Halkındır burası dediğimiz yeri halktan da aldık; ortaya karpuz kesip rakı içiyoruz. Bak sahi ya; rakı masası falan kuruluyor.

Bizim bir liderimiz yok.

Bize bir lider lazım.

Mehmet Ali Alabora oynadığı banka reklamları yüzünden,

Zülfü Livaneli geçmişindeki Chp vekilliği yüzünden,

Sırrı Süreyya Önder de Öcalan’a yakınlığı yüzünden istenmiyor.

Bize; bizi bir parti altında falan toplamayacak, teşebbüs etmeyecek, sadece Gezi’yi temsil edecek biri lazım ama bulamadık, çıkaramadık. Her parti rant peşinde koşup böldü de böldü

bizi, her kafadan ayrı istekler çıktı. Gir parka, dolaş, en az 50 tane farklı istek var altında farklı partilerin adı olan afişlerde. Oradan bir siktirip gitseler çok daha güzel olacak aslında.

Sıcak bira içiyorlar.

Bunca yıllık alkolik adamım ki aslında değilmişim bak 10 gündür ağzıma sürmedim; lan arkadaş sıcak bira içeceğime bamyaya suyu içerim ben. Hayatımda hiç bamyaya suyu içmediğimi ve bamyayı masada dahi görmeye dayanmadığımı da belirteyim. Öyle lanet, öyle iğrenç bir şey sıcak bira. Hele ki o sıcakta. Dertleri o biradan zevk falan almak değil yani. Kafayı bulup ona buna yavşamak. Etraftaki insanlara bak biz içiyoruzu göstermek. İnsan başka türlü sıcak bira içmez çünkü. Güzel güzel konuştu bu sabah bir abi, 6 gibi. Başka bir grupla alkol hakkında konuşurken bizim yanımızdan bir kadın atladı. Bizim Tayyip'den ne farkımız kalırmış yasak dersek, o birasını içip Şerefine Tayyip demeye gelmiş oraya. Hemen arkamda sabaha kadar içip içip, 4 gibi sızıp, 6 gibi uyanınca “Bira var mı?” diye sorup o saatte yeni birasına da başladığımı belirteyim bu ablanın. Adam da o kadar naif anlatıyor ki derdini özür dileye dileye. Ama abla sarhoş. Ki dediğim gibi adam taa karşıyla konuşuyordu, lafa atladı bu. Sarhoş ama, laf anlamıyor. Yasaklayamazsınız diyor. Artık en sonunda “Biz yasak demiyoruz, öneri sunuyoruz. Ne kazandık ki kutluyoruz?” dedim ve abla utandı, elinden bira şişesini bırakıp usuuulca kafasını önüne nah eğdi. Cak cak konuşmaya devam etti yine. Umursamadık artık, ne yapalım. Ne yapalım yani? Sen söyle cidden, biz ne yapacağımızı bilemiyoruz, sen söyle onu yapalım.

Sabah çöp toplayan ekip ilk kez sinirliydi bugün.

Kırık bira şişesini temizlemekten yoruldu. Yerlerden izmarit toplamaktan sıkıldılar. Artık çatlak sesler yükseliyor, görün bunu artık.

Ki işin diğer tarafına geleyim; maddi külfet.

Hadi ben işverenim, işi bırakıp geldim. Millet yıllık izninden kullandı geldi ama oraya, izinler bitiyor. Öğrencilerin finalleri – bütleri başlıyor. Taksim'e ulaşmak kolay değil, ülke gibi şehir İstanbul, insanlar her gün en az 20 lira ulaşım parası veriyor. “Paramız kalmadı akbil doldurmaktan” laflarını duymaya başladım ben çok kişiden. Paralar bitiyor, izinler bitiyor, akbiller bitiyor ama hala bizim ne yaptığımız belli değil, toplan dur.

Ankara kan ağlıyor dün gece, onca arkadaşım gözaltına alındı, oralardan doğru etrafa ulaşip numaramı vermeye, partiden vekillere falan ulaşip gözaltından adam almaya çalışıyorum ben ama bizim orası halay çekiyor. Anca halay, bir b.k yok başka. Gidip dedim artık, yahu dedim diğer şehirler bizim başlattığımız direnişte kan kusuyor, Ankara perişan, bırakın halayı. “Halay eylemin namusudur, halay durmaz.” diyor bana hadsiz. Halay için anayasa falan yazılmış demek.

Dilek balonu denen bir b.k var, o moda oldu.

Yak gitsin. İşaret fişeği, yolla gitsin.

Gece beraber kaldığımız çocuklar anlatıyor ki çiçek çocuklardı cidden, muazzam insanlardı hepsi, beni de eklediler, buradan sevgi – saygı sunuyorum onlara. 1993 doğumlu birine saygı sunacağım aklımdan ucundan geçmezdi fakat Haliç Üniversitesi Elektrik – Elektronik Mühendisliği okuyan Ozan; eleman cidden hak ediyor. 93'lüyüm dediği an lan dedim acaba 3 gündür uyumadım diye mi sohbet edebiliyorum bununla diye düşündüm. Sabaha kadar inanılmaz güzel sohbetler ettik. Limonata, kola içtik. Emre vardı yine aynı bölümden, keza o da muazzam çocuk.

Ne diyordum, dilek balonu. Ozan anlattı; elemana demişler ki; hocam, rüzgar da yok, atma parkın içinde. Ama dana dinlememiş, parkın içinden dilek balonu göndermiş. O da ağaca takılmış, yakmış ağacın dallarını. Az kalsın ağaç yanıyormuş, parkın Divan Otel çıkışına gidip bakın. E şimdi biz ne yapalım bu tiplere?

Park düşüyor. Park işi sadece laylaya vurdu. Gece 2'den sonra zor yürüyor insanlar alkolden. Hiç bir şey kazanmadığımız halde kazandık havalarına girdik. İşin kötüsü kazandık havasından bile sıkıldık artık. O bile bitiyor. Gezi düşüyor. Gezi bir tane bile olası bir istek belirtmeden dağılmak üzere.

İy şeyler yok mu?

Az da olsa var.

Bir kere dün gece beraber sabahladığımız bir arkadaşım var buradan, çok çok severim kendisini, yine kendisi belli etmek isterse kendini yazar. 6 – 7 kişilik bir grup çok güzel vakit geçirdik sabaha kadar.

Selçuk ve eşi var bir de.

Karşımda çadır kurmaya çalışıyorlardı. Gidip fener tutayım dedim, dedi abi ben çadır kurmasını da bilmiyorum. E dedim ben de bilmiyorum. Başladık uğraşmaya. Sonra yukarıda bahsettiğim Ozan geldi işte, 6 elimizle bir çadırı doğrulttuk. Süper insanlardı.

Taksim Point Hotel var.

Oteli aradım 1 – 2 saat önce, bir görevli adı aldım. Ardından farklı şehirlerde nazımın geçeceği arkadaşları aradım, o şehrin meşhur neyi varsa otelin personeline gönderdim. Kastamonu'dan çekme helva, İzmit'den pişmaniye, Afyon'dan kaymak, vs ... arkadaşlarım o otelin personeline kargo yaptı.

Zira otel bize kapılarını öyle bir açtı ki; otel resmen bizim.

Lavabo sorun orada, özellikle kadınlar için. Fakat adamlar 3 katta 3 lavabo açtılar, lobileri bize bıraktılar, her yere uzatma kabloları ile çoklu fiş çekmişler, şarj ettik telefonları.

Tuvaletler sürekli temizlendi. Gece bir ara gittiğimizde kağıt havlu olması gereken yerde tuvalet kağıtları vardı ve “Kağıt Havlumuz Kalmadı – Kusura Bakmayın.” diye not yapıştırmışlardı. Lobinin koltuklarında uyuyordu direnişçiler. O oteli sevelim. Tuvalete her geleni otel müşterisi gibi karşılıyorlar, öyle “iyi hadi geç geç.” havaları asla yok. Müthişti.

Başka da bir şey yok aslına bakarsak.

Yardımlaşma yine var, azalma yok.

Saygı yine var, taciz yok, hırsızlık yok.

Fakat yukarıda yazdıklarım gerçek. Beni azıcık bilirsiniz, laf saklayan adam değilim ben, ne görüyorsam, ne düşünüyorsam onları yazdım. Konuştuğum insanların çoğu da katılıyor düşündüklerime.

Polis lazım bize.

Rahat bize battı.

Gezi b.k oluyor, 2 – 3 gün önceden haber vereyim.

Öyle şeyler yazdım ki; sanılmasın vazgeçtim Gezi'den.

Evet, aklım Ankara'da. Orada var mücadele, burası gibi panayır yok.

Fakat başladığım işi yarım bırakmam artık, Gezi'den dönmem. Sadece bugün miting var diye yokum, kızıyorum partizanlık olunca fakat gece yine oradayım. Yarın gece. Sonraki gece.

Gezi'ye ilk giren değilim, direnişe ilk katılan değilim o parkta fakat söz veriyorum, son çıkanlardan olacağım. Ama acilen bir lider seçip, sadece Gezi için siyasi çizgisi olmayan bir lider seçip; mantıklı, devletin kabul edeceği istekler sunmazsak kaybetmek üzereyiz.

Moral bozmak isteyeceğim en son şey.
Fakat yalan yere ümitlendirmek daha kötü moral bozmaktan.
Acı gerçekler iyidir tatlı yalanlardan.

Biz burayı b.k ediyoruz, evden çıkın, gelin, burayı kurtarın bizden.
Biz beceremedik, beceremiyoruz.

Orada bir çok insanla tanıştım beni sadece John olarak bilen.
Onlara söyledim adımları elbet tanışırken, bu yazı da gerçek adımla bitsin madem.
Gezi'den sevgiler.

YAZIYA GELEN OKUR YORUMLARINDAN BAZILARI

gülsSs9 Haziran 2013 06:09
Son cümlesine kadar katılıyorum!!

Ersan Aksoy9 Haziran 2013 06:10
simdi sana saldiracaklar can kardes,dogrulari soyledigin icin,taksime olaylar esnasinda hic gitmedim,sadece destek veren gazetelerden takip ettim,bugun senin detayi ile yazdiklarini cok ufak bir cumle ile facebook ta ifade etmeye calistim vatan haini ilan edildim daha ilk yorumda ,kendi arkadaslarim yuz yuze baktiklarim ,tum kalbimle destekledigim isyanin icler acisi hale geldigini resimlerinden dahi hic okumadan gormekti benim yaptigim,hatiri sayilir takipcin var ,hadi benimki 150 kisiyi bulmaz bas ederim de senin isin zor dostum,ayni sekilde gorduklerini ve hissettiklerini yazman dilekleri ile

ahmet safa9 Haziran 2013 07:18
Arkadaşlar Biz isteklerimizi yazmadık etmedik sunmadık ama dış ülkeler, ajanlar hükümete isteklerini sunup bizi kullandılar bile. Lütfen dikkatli olalım. bakın o istekler burada yorumlanıyor. lütfen izleyip. başkalarının üzerimizden menfaat elde etmeye çalışmasını önleyelim lütfen izleyin 😊<http://www.youtube.com/watch?v=rfwyUJ7Bvsw>

çiçek böcek9 Haziran 2013 10:48
katılıyorum... daha önce talep listesiyle kameraların karşısına çıkanlar kimdir acep anlayamadım?...oradaki profili oluşturmuyorlardı?...orası gençlik kaynıyor...ilk günden beri direnen çevreci gençlerden sözcü bulunmalı..ve çevre düzenlemesiyle ilgili taleplerle gidilmelidir..maddeler büyüyerek çoğalmamalı...Bu siyasi bir direniş değil!Güzel başlayan bir eylem,güzel bir şekilde bitmeli...her kafadan ayrı bir ses çıkıyor,bu talepler karşılanamaz,dilek ağacı değil...birileri görmezden gelmiş gibi davransada bu eylem dünyaya ulaştı,bir nefes soluk kazandırdı kesinlikle!güzel ve onurlu yakışan bir şekilde bitirilmeli..eylemin bitmesi Tabiki çapulcuların bitmesi anlamına gelmiyor..onları vareden daha dogrusu varoluşunu gösteren bu eylemden sonra devam edecektir.bu eylemde

doğru dürüst emeği geçen herkes kalplerinde bu sorumluluğu taşıyacak ve muhafaza edecektir...

keşkül9 Haziran 2013 13:44
gerçekleri gören birilerinin varlığını duymak güzel
evde oturan kısımdan selamlar.

Murat YILMAZ9 Haziran 2013 13:44
Ellerine sağlık Can,
Orada olmasam da partilerin gezi direnişçilerini nasıl gölgede bırakmaya çalıştıklarını çok bariz bir şekilde anlıyorum.
Hayır yani partilere ne oluyor kardeşim ?
Taze balığın kokusunu almış kediler gibi üşüşüyorlar sizlerin yanına.
Yahu bir rahat bırakın , bir kere olsun rahat bırakın.
Direnişçilerin içinde elbet lider ruhlu , tam olması gereken kişi vardır , olmasa bile ortaya çıkacaktır eminim.
Keşke bu öcalan yanlısı ve parti-dernek bireyleri parktan def olup gitse...

Gezi Parkı'ndaki isyan bitti mi? (MY)

“... İnsanların isyanı güzeldir. Zulüm görünce coşar; adaleti, barışı görünce durulur. Köpek öfkesi nefsanîdir. Ancak kendisinden daha güçlüyü görünce, durmak zorunda kalınca durur ...”

« Alman işgali altında olduğumuz kadar özgür olmadık hiç bir zaman » diyordu Jean-Paul Sartre. Doğrudur. İyilerle kötüler düşman askeri gibi farklı üniformalar giymezler gerçek hayatta. Cowboy filmlerindeki cici Amerikalı ve kaka-pis kızılderili gerçek değildir, kurgudur. Kötü işler, kötü fiiller iyiliklerle beraber yaşar kalplerimizde. Nefsimize yenik düşeriz bazen, kötü şeyler yaparız; ama %100 kötü insan yoktur. Bu yüzden karaların ve akların değil grilerin içinde yolumuzu ararız. Nadiren bu isli-sisli, pis-puslu hava dağılır; gerçekler çiçek gibi açılır, görünen, koklanan, elle tutulan bir hal alır...

“... zulme direnen meşru öfke ehlileştirilmez; para ile satın alınmaz, polisten, hapisten ve ölümden korkmaz. Ama bir de hayvanî öfke vardır. Trafik tıkanınca açar camı, ana avrat küfreder. Öndeki iri yarı şöför elinde sopayla arabadan inince “bizim öfkeli” tırsar, köpek gibi sırtır, yılışır. Çünkü öfkesi meşru değildir. Benlik iddiasındadır, adalet değil intikam peşindedir ...”

Taksim'de ortalık uzun süre toz duman idi. biber gazı, gösterici tozu gerken göz gözü görmüyordu. Ortalık sakinleşince bir de baktık ki ki bir gün önce “*zalim*” hükümeti devirmeye yeltenen, polise molotof atan devrim liderleri bir gün sonra aynı polisten [koruma talep ediyor](#). Bir gün önce “*başbakan Taksim'de asılacak, sonu Menderes gibi olacak*” diyen kahramanlar(?)ertesini gün aynı başbakandan özür dilemeye hazırlanıyor. Neden böyle oldu?

Çünkü **İnsan**'ı hayvanlardan ayıran üç korku vardır: **Ayıplanma korkusu, polis korkusu ve ALLAH korkusu. Bu korkuların üçü birden ortadan kalkarsa insan hayvanlaşır; hatta hayvandan beter olur.** Taksim Gezi Parkı'ndaki isyanın hemen arkasından gelen uysallığı görünce insan ister istemez bu korkuları hatırlıyor. Garip bir sükût var Gezi

halkında. Nasıl böyle birden bire mülayim oluverdiler? Neden bir gün önceki “zalim” hükümet bugün isyancıların merhamet dilendiği “adil” bir makam oluverdi?

Dünkü isyancıların bugünkü ehlileştirilmiş tavırları iyiye işaret değil. Zira zulme direnen meşru öfke ehlileştirilmez. Para ile satın alınmaz, polisten, hapisten ve ölümden korkmaz zulme isyan edenler. Ama bir de hayvanî öfke vardır. Trafik tıkanınca açar camı, ana avrat küfreder. Öndeki iri yarı şöför elinde sopayla arabadan inince “bizim öfkeli” tırsar, köpek gibi sırttır, yılışır. Çünkü öfkesi meşru değildir. **Benlik** iddiasındadır, adalet değil intikam peşindedir. (Bkz. [Derin insan kitabı](#)) Yani zulme direnmek, O’nun rızası için öfkelenmek başkadır, benlik iddiasıyla öfkelenmek başka.

Zulme direnen başkasının malına, canına kasdetmez. İkaz etmeye bile gerek yoktur. Yapamaz zaten. Derdi inat değil isyan olan insan şiddet dışında bir mücadele imkânı doğarsa, **adaleti, barışı görürse** hemen savaşı bırakır. Zira şiddet araçtır, amaç değildir onun gözünde. İsteddiği mal mülk ya da itibar değildir ki. Dünya değildir. Zulme direnen adamın muradı O’nun rızasıdır. Ama köpek gibi öfkelenen zulme direndiğini söylerken başkasına zulmeder. (Bkz. [Eylemcilerin Allah belasını versin!](#)) Yakıp yıkar. Zira **köpek öfkesi nefsanîdir. Ne zaman durur? Kendisinden daha güçlü gelince ancak. Yani adalet ya da barış imkânı doğunca durmaz. Durmak zorunda kalınca durur.**

Ya Gezi halkı? Taksim’deki devrimciler ne yaptılar? AKP iktidarının adaleti değil gücü karşısında sakinleşti devrim liderleri. Gezi parkında toplanan insanlar polisin yokluğunda mahalle esnafını ve yöre halkını perişan ettiler. Yolları kapattılar, otobüslerin camlarını kırdılar, iş makinelerini yaktılar. Bu yıkımın kurbanı AKP olmadı. Belki büyük kısmı AKP’ye oy bile vermeyen sıradan insanlardı. Oradaki zavallı esnafın dükkânlarını da yaktılar. Bunu yapmayanlar ise engel olmak yerine seyirci kaldı. Meydanı terk etmedikleri için suç ortağı durumuna düştüler. Aralarında barındırdıkları provokatörlere canlı kalkan oldular. Sonra bu öfkeli kalabalık daha da saldırganlaştı. İçki satılmasını engellemek isteyen bir Çarşı mensubu bıçaklandı. İki kadına tecavüz edildi. Tacize uğrayan genç kızlar meydanı terk ettiler. Polis geri geldi. İsyan bitti. Referandum teklifi ya da diyalog çabaları değil polisin gücü karşısında sakinleşti isyancılar. Barışa kayıtsız kalan ama kaba kuvvet karşısında balon gibi sönen bu öfke sahiplerini utandırmalı artık. Yine de herşeyin en doğrusunu bilen ancak ALLAH’tır.

Sevgili başbakanım, “milletin dediği olacak” demişsin(Mualla Kavuncu)

Sevgili başbakanım, Twitterda “milletin dediği olacak, halk ne istiyorsa o olacak” demişsin.

Ben millet veya halk oluyor muyum bilmiyorum ama ben seni seviyorum başbakanım. “Seviyordum” mu demeliyim acaba? Ben seni, sesim olduğun için sevmişim. O muhteşem balkon konuşmasını yapan adamı sevmişim. Barış süreci için koyduğun iradeyi, IMF karşısındaki dik duruşunu, bana değil dünyaya yönelttiğin “one minute” unu sevmişim. Şimdi de faiz lobilerine karşı verdiğin mücadelede yanındayım. Ben sana hep kulak verdim, seni anlamaya çalıştım. AMA şimdi sıra sende başbakanım. Şimdi karşında geziparkı için direnen de millettir. Milletın çocuklarıdır. Sen onlara kulak vermediğin için oldu bunlar. Aslında olan küçük sivil bir hareketti sadece. Sen o küçük grubu dinlemedin. O çocuklar çadırlarında uyurlarken daha, o rabbimin şafağında onun yarattıkları, onun emanetleri olarak uyurlarken başbakanım, birileri, -bu sen olamazsın- nasıl başardılar bilemem ama, yine aslında milletın çocukları olan polisimizi yönlendirdiler ve masum uykularındaki masum insanların üzerine saldılar. Gaz verdiler ve de gaz verdiler. Resmen, kelimenin her anlamında gaz verdiler. Millet gaza gelsin istediler. Sana düşman olsun. Fırsatçılar, egemenlikleri sarsılmış olanlar, bir nedenle sana husumet besleyenler hepsi sokağa döküldü. Dışardan ajanlarını soktular. Sosyal medyada kitleleri yönlendirmeye kalkıştılar. Bu protest gençlik, bu yepyeni senin gençliğine benzemeyen gençlik, sadece kaale alınmak, kulak verilmek isteyen gençlik, onlara bakmıyor başbakanım. Onları geziye sokmuyor. Girseler bile ciddiye almıyor. Bu; barışsever, şiddet karşıtı, özgürlükçü ve sol bir gençlik, sol derken, anti-kapitalist, anti-empyralist, ama içlerinde inananı, müslümanı, dindarı var, olmasa bile Allahın verdiği vicdana sahip iyiliksever iyi niyetli bir gençlik. Onlar ayyaş, çapulcu, provakatör, faiz lobisi değil, senin düşmanın değil. Onlar senden onları görmeni dikkate almanı istiyorlar. Gelişme, kalkınma karşıtı değiller ama bazı eski güzel geleneklerimize, insana-doğaya saygılı geleneklerimize paralel şekilde; heryeri kalabalığa, binaya, bankaya, yapay bir görünüme

boğın bir kalkınma anlayışına karşılar. Küçük esnafımızın veresiye defterleri kalsın istiyorlar. Kredi kartlarına mahkum olmayalım. O çok gelişmiş ülkeler şimdi bunlara çare arıyorlar başbakanım. Nükleer santrallerini kapatıyor, daha insani sistemlere yöneliyorlar. Biz binaların çoğalmasının kıyamet alameti olduğuna inanırdık bir zamanlar. Bir müslüman olarak bu kaygıları en çok senin paylaşacağını ben biliyorum başbakanım. Ben seni başımızda, başlattığın süreçlere zarar gelmeden, ama gençlere hoşgörölü ve onlara kulak verirken görmek istiyorum. Sen bu ülkenin hala tek şansısın benim için. Lütfen ülkeyi sensiz bırakma. Zaten tüm dünya ve Türkiye'nin eski derin kalıntıları bunu yapmaya çalışırken onların ekmeğine yağ sürme, otoriter ve kutuplaştırıcı uslubunla. Ben seni anlıyorum sen de beni anla başbakanım

Bu hesap tutmayacak (İbrahim Becer)

İstanbul'daki '**Gezi Parkı Eylemleri**' adı altında tasnif edilebilecek tüm bu Vandalizme, terörizme, yakıp yıkmaya ait haberlerin arasından üç haber olayı netleştiriyor: İlki, dizi oyuncusu Mehmet Ali Alabora'nın attığı tweet: '*Mesele sadece gezi parkı değil arkadaş, sen anlamadın mı? Hadi gel*' diyen oyuncu, olayın 'on üç ağaçlık mesele' olmadığı konusunda dolaylı da olsa kamuyu aydınlatıyordu. İkinci olarak Şahan Gökbakar, namı diğer Recep İvedik yine twitter'da basit bir referandum yapıyor ve soruyordu: '*...tamam Tayyip gitsin de alternatifleri alalım o zaman*'. Çıkan sonuç beni şaşırtmadı ki en tutarlı sonuçtur bu: Katılanların yüzde yetmişini alternatif olmadığına hem fikir. Üçüncü ve son olarak da Bülent Arınç'a taleplerini iletmek üzere giden heyete, Arınç'ın '*Gezi Parkı için referandum*' talep etmesi ve heyetin buna karşı çıkması tanım yapmamı kolaylaştırdı.

Çok değil, bundan on sene sonra bu olayın tanımını yapacak olan tarihçilere yardımcı olmak adına bizi işimizi şimdiden yapalım ve kendi tanımımızı yaparak tarihe not düşelim: '**Gezi Parkı Eylemleri, 2013 Yılı'nın Haziran ayı başlarında İstanbul merkezli başlayıp, daha sonra yayılan ve iş başındaki meşru hükümeti ilga etmeyi hedef alan demokrasi karşıtı, terörizm ve Vandalizm yandaşlarının gerçekleştirdikleri huruç hareketidir**'. Bilmeyenler için Huruç Hareketinin tanımını yapmakta fayda var. Huruç Hareketi, Kuşatma altındaki kaleden, düşmanın beklemediği bir anda dışarı çıkarak ani bir taarruz yapıp, kaleye geri dönme durumuna bu isim verilir.

Siyaset, benim nazarımda aslında kuralları çok da zor olmayan bir uğraş olmuştur her zaman. Bu sanatta menzile almak istiyorsan, biri sana bağlı olmak kaydıyla iki seçeneğin var; kendi artılarını ortaya koyacaksın ve rakibinin hata yapmasını bekleyeceksin. Hoş, kendi artılarının fazlalığı zaten rakibini hataya zorlayacağı için halkın teveccühünü kazanmak ve geçecek

anlamda ‘*muktedir bir iktidar*’ olmak artık senin için basit bir prosedürdür o kadar. Bunu gerçekleştirebilen lider kadrosu, bu ülkenin tarihinde üçtür ve Recep Tayyip Erdoğan’da bu zincirin son halkasıdır. Aksini iddia eden ben tekzip etmesem tarih tekzip eder ki örneğin CHP, gerçek anlamda seçimle tarihinde tek başına iktidar olamamıştır. Aslında yukarıdaki cümlelerin şu şekilde vuzuha ihtiyacı var: Tüm Cumhuriyet tarihi boyunca, arkasında Atatürk gibi bir marka olmasına rağmen bu halk, CHP’ye ‘*kendince sebeplerden dolayı*’ asla yönetimi tek başına vermemiştir.

Buna rağmen CHP’nin şahsında bugünkü huruç hareketine fiilleriyle, sözleriyle bir şekilde destek olanlar, halkın teveccühünü kazanmak adına tek bir adım atmışlar mıdır? El cevap asla ve kat’a. Düne kadar kafaları uyuşturduğu için askerle hemhal olmayı bir beceri vesilesi olarak görenler, son umut da tükenince Kaf Dağı’nın ardında, artık işi barbarlığa dökmekte bir beis görmemektedir. Yakılan, yıkılan onlarca bina ve oluşan milyonlarca liralık zararın on üç tane ağaç için olduğunu söyleyenler, bırakın beni Tema Vakfı’nı bile inandıramazsınız.

Olayın özeti şudur benim nazarımda; ***Siyasi temayülleri kullanarak, halkın teveccühünü kazanmak yoluyla iktidara gelmek fikrinin ham bir hayal olduğuna öteden beri iman etmiş bir elit kesim, barbarlığına ‘ağaç katliamı’ kılıfını bulmuş ve minareyi de bu kılıfa uydurmak için aynı minareyi törpülerken suçüstü yakalanmıştır. Bu son olaylarda yalan o kadar büyüktür ki, sığdıracak kılıf bulunamadığı için minarenin törpülenmesi yoluna gidilmek yoluna tevessül edilmiştir.***

Ne yani, siz bu adamların o kadar mı saf olduğuna sanıyordunuz, ya da dürüstçe ortaya çıkıp size gerçek niyetlerini anlatabilecek kadar net adam oldukları hakkında sizde bir intiba mı bıraktılar? ***IMF’ye borcunu sıfırlamak bile tek başına bir ekonomik gösterge olarak yetip de artarken, İstanbul’a üçüncü köprüünün temelini atan, 100 milyon yolcu kapasiteli havaalanını inşa eden, Kürt meselesinin halli yolunda önemli adımlar atan bir hükümete, dünyanın en salakça söylemi olan ‘ülkeyi sattı’ jargonuyla yaklaşmak, belki aptallık ifadesidir ama her aptalın da saf olduğu fikri, müellifini gaflete itebilir zannımca.***

Velev ki şu anki iktidar ülkeyi parsel parsel yapıp satacak, o zaman da ne gam! Bu ülkenin on sene önceki değerinden kat be kat değerli olduğunu ben değil, bir ay içinde üç tane bağımsız kredi derecelendirme kuruluşu söylüyor.

Şair tayfası gıptaıyla izlediğim bir tayfadır her daim; çünkü sizin uzun uzadıya anlatacağınız bir meseleyi tek satırda söyler geçer. ‘*Yenilgi, yenilgi büyüyen bir zafer vardır*’ der Sezai Karakoç bir şiirinde. Gönül isterdi ki, edebiyatın akil adamları olan şairlerin eserleri her kesimden beğeni toplasın ve feyz alınsın. Ama her alandaki kamplaşma rahatsızlığımız bu alanda da her daim zuhur etmiş maalesef. Tarih, bizleri şuarasının sözlerini dinlememiş edepsiz çocuklar olarak kaydedecekler yarınlar, bunu da biliyorum. Ortalığı yakıp yıkarak, dünya nazarında bu ülkenin yüzüne kara çalan yeni 5-6 Eylül olaylarına çanak tutan bu kitleye, Sezai Karakoç tesir eder mi bilemem ama, ‘*yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer*’ cümlesinin derinliğini idrak edebilmelerini çok isterdim. Çünkü ancak bu şekilde 28 Şubat’ta ırzına geçtikleri demokrasinin mağdurları olan insanların, neden şiddete tevessül etmedikleri hakkında fikir sahibi olabilirler ve bu insanların neden yakıp yıkmak yerine, ‘battıklarını gördükleri şeyin doğmasını beklediklerini’ anlayabilirlerdi.

Ben de biliyorum çok şey istediğimi; Nazım'ın *'bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine'* öğüdüne bile burun kıvrıp faşizme yelken açıp, Vandallıkla karaya ayak basan bir anlayıştan bahsediyoruz neticede. Üslup adına ortaya koyduğu, sadece yakıp yıkmak bu zihniyetin; biraz okusalar, anlamaya çalışsalar medeniyetin üslup olduğunu anlarlar ama *'söylesem faydası yok, sussam gönül razı değil'* diyen Fuzuli'yle yollar kesişmekte bu seferde.

Cami adabından bihaber olacak kadar bu topluma uzak bir kalabalığa şiirle laf anlatıyorum ama bir kulağım da İbn Haldun'da.

Öyle diyor kendileri: *'Coğrafya kaderdir'...*

Ne kadar az bilerseniz... (Emre Paksoy)

Yaşanan Gezi Parkı olaylarıyla birlikte her iki cephe açısından da ne kadar demokrat olduğumuzu bir kez daha gördük... DD'de yayınlanan fotoğraflarla birlikte, hem devlet nezdinde yapılan açıklamalar, hem de göstericilerin ortaya koyduğu vahşet demokratik olmanın sadece sandık kurmak ve sandığa gitmek olmadığını, aynı zamanda demokrasinin bir ahlak rejimi olması gerektiğini ne yazık ki bir kere daha gösterdi bizlere...

Çoğumuz eylemleri sadece ana akım medyadan değil, aynı zamanda sosyal medya üzerinden de takip ettik.

Sosyal medya üzerinde kışkırtıcı, provakatif ve yalan dolu haberler olduğu kadar çok çarpıcı örnekler de vardı bildiğiniz gibi. İçlerinde en çok dikkatimi çeken bizzat eylemlere katılmış birisi tarafından kaleme alınan "[Gezi Parkı'nda neler oluyor?](#)" yazısı idi. Yazarın dikkatim çeken en önemli tespiti önemli bir grupun neden orada bulunduğunu tam olarak bilmemesi oldu benim için... Pek tabii okuduktan sonra sizin de dikkatinizi çekecek önemli bir tespitler vardır yazıda...

Diğer taraftan şimdiye kadar, işim gereği, gördüğüm toplumsal olaylardaki tecrübem en vahşi, en saldırgan olan kesimlerin mevzunun ne olduğu konusunda bihaber olanlar olduğunu söylüyor. Ya da aksine en radikal düşünceye sahip olan kesimler bu tür olaylarda şiddet yolunu seçiyor... Kısacası şiddet her zaman ifrat ve tefrit arasında gidip geliyor.

Ancak aşağıda elimden geldiğince çevirisini yaptığım kısa [makalede](#) en radikal düşüncelere sahip olan insanların aslında en zayıf insanlar olduğunu, fikirleri konusunda bir anda anormal derecede ılımlı ve hatta ters görüşlere sahip olabileceklerini (bkz. İhsan Eliaçık ve Kandil geceleri) bilimsel bir çalışma ışığında anlatıyor. Buyurun...

Karışık ve çetrefilli politik konularda uç fikirlere sahip olan insanlar, bu fikirlerle ilgili kafa yorulması gereken konular üzerine fazla durmama eğilimindedirler. Bu iddia son zamanlarda Psychological Science dergisinde London School of Bussines'tan Philip FernBach, Harvard Kennedy School'dan Todd Rogers, UCLA'dan Craig Fox ve Üniversitesi 'den Steven Sloman tarafından yayınlanan bilimsel çalışmada ele alındı.

Yazarlar bu çalışmada 198 kişiden İran'a yönelik uygulanan tek taraflı yaptırımlar, sosyal güvenlik amacıyla emeklilik yaşının yükseltilmesi, "single-payer" olarak adlandırılan sağlık sistemi, emisyon oranının düşürülmesini amaçlayan "cap and trade" sistemi, bütün vergi dilimlerine aynı oranda vergi uygulanmasını ve öğretmenler için yeterli derecede maaş sağlanması hakkında görüşlerini sayısal olarak cevaplandırılmaları istendi.

Sonrasında katılımcılar bu altı konu hakkındaki kendilerine sorulan soruları cevaplandırdılar. Çalışmanın hipotezinde belirtildiği üzere, katılımcılara yeniden bu konular hakkında fikirleri tekrardan sorulduğu zaman, katılımcıların fikirlerini beyan ederken daha fazla incelikli ve düşünerek cevap verme eğiliminde oldukları görüldü:

"Öngörüldüğü üzere, katılımcılardan savundukları fikirler konusunda ortaya konan politikaların fikirlerinde nasıl olumsuz etkiye neden olduğunu açıklamaları istendi. Ardından da bu politikalar hakkında daha ılımlı görüşleri bildirmeleri imkânı verildi. Sonrasında ise katılımcıların kendilerinde ve birbirileri aralarında fikirlerinde değişimler gözlemlendi. Sonuç olarak, aşırı uç fikirlere sahip olmanın fikirlerinde değişikliğe neden olmaları ile ilişkili olduğu görüldü. Şöyle ki, aşırı uç fikirlere sahip olan kişilerin düşüncelerinde yaşanan hızlı değişim sonrasında, bu konuyla ilgili normalden çok daha fazla ılımlı bir konuma gelme eğiliminde oldukları saptandı."

Çalışmada elde edilen ciddi veriler neticesinde, yazarlar bir konu hakkında neden böyle düşündüğü konusunda gerçekçi açıklamalar yapılmasının o konu katılımcılara neden bu konu hakkında böyle bir görüşe sahip olduklarının sorulmasından daha fazla fikirlerin değişimine katkı sağladığını tespit ettiler.

Aynı fikirdeki insanların birbirlerine "yankı odası" etkisi göstererek (*Türkçe 'de amiyane tabirle 'gaza getirme' diyoruz. Ç.N.*) aşırı uç fikirlere sürüklemesi konusunu tartışan birçok bilimsel çalışma bulunmaktadır. Bu yeni çalışma ise bize sorunun insanların ürettikleri siyasi diyalogların çokluğunun ya da azlığının bir anlam ifade etmediğini, önemli olan bu diyalogun nasıl olduğu ve niteliğine dikkat çekiyor. Sonuç olarak, bir politika konusunda görüşlerimizi açıklamak zorunda kaldığımız zaman, o konu hakkında düşüncelerimiz bulunduğu noktada sağlam bir duruşumuzun bulunmadığını görüyoruz.

İhsan Eliaçık ve Kandil Geceleri

- **R. İhsan Eliaçık** @ihsaneliacik 12h
Çarşamba 21.00'de Taksim'de Miraç programı yapılacak.Kur'an'dan Yasin suresi okunup dua edilecek. Seccade ve hasırlarınızı alıp gelin
Expand
- **zeynep çiftci** @zeynepzepo 11h
Hocam şaşırtıyorsunuz beni!hep kandil programlarının din dışı old.Söyler eleştirirdiniz.Şimdi kandil programı organize etmek?
@ihsaneliacik
Expand
- **kaan sahin** @kaansahinsimurg 11h
@zeynepzepo @ihsaneliacik taksim platformu organize etmiş sanırım jest
Expand
- **zeynep çiftci** @zeynepzepo 11h
@kaansahinsimurg kimin organize ettiği önemli değil benim bildiğim @ihsaneliacik bu tür ritüelleri şiddetle eleştirir, karşı çıkar şaşkınım
Expand
- **R. İhsan Eliaçık** @ihsaneliacik 11h
@zeynepzepo @kaansahinsimurg Ritüel filan yok Yasin suresi okunup dua edilecek, bildiğin program değil. Kur'anda mı okumayalım
Expand
- **turgay bakırtaş** @mazrub 29m
Zaten "bildiğimiz" Kandil programında bakire kanı akıtıp ateşe secde ediyorduk biz de. @ihsaneliacik @zeynepzepo

Ümit Kardeş'tan Ötekiler için sivil itaatsizlik rehberi (Burhan Yüksektaş)

Ülkenin geleceğiyle ilgili kafa yoran, sağduyulu pek çok kişinin aklındaki soru bu: “Demokrasiyi militarizm’den nasıl koruruz? ”

Ümit Kardeş’in demokrasi, cumhuriyet, yargı, iktidar, ordu, polis, sivil toplum gibi hayatımızı en çok etkileyen kavramlardan bazılarını bozulmalarının kökenleriyle birlikte sorguladığı, “daha az devlet, daha çok toplum” yaklaşımıyla çözüm önerileri oluşturduğu Ötekiler İçin Sivil İtaatsizlik Rehberi’nde de bu soru esas mesele.

Hukuk devletindeki adaletsizlikler, laik devletteki açmazlar, sosyal devletin perde arkasındaki faşist uygulamaları... Demokrasimiz neden gerçek bir demokrasi değil de suni bir sistem, anlatıyor. İktidar, muhalefet, asker, polis, yargı neden kutuplaşmaları tetikliyor?

Kitapta bana en ilginç gelen cümlelerden biri: “1982 Anayasası Türk milletine bir deli gömleği gibi giydirildi.” Ve tahmin ettiğim gibi de oldu; kitapta 12 Eylül zihniyetinin çürük yanları eleştiriliyor. Sivil itaatsizliği gerektirecek, Türkiye’de de sivil itaatsizliğe sebep olmuş iki konu olan zorunlu askerlik ve 301. madde sorgulanıyor, alternatifler sunuluyor.

Evrensel hukukun yasalarla, yazılı metinlerle değil de insanın insanca yaşaması için gerekli olan ‘ilkelerle’ inşa edilmesi gerekir diyor Ümit Kardeş ve bahsettiği ilkelerden bir kaçını sıralıyor. Ülkemizde yanlış işleyen pek çok sistemin, kanıksanmış olan pek çok adaletsiz tutumun aslında Osmanlı’yı çöküşe götüren süreçte toplum hafızamıza yerleştiğini ve şimdiki demokrasimizin hastalıklarını aslında “Hasta Adam”dan kaptığına da değiniyor.

Uluslararası alanda “bir küresel gücün tek yanlı bir tutumla oluşturduğu ve dayattığı, gayrimeşru ve hesap vermeyen” yeni yönetim düzenini karşısında küresel demokrasinin tesisi için tek yol olan, şiddet tekelini elinde bulunduran ulus-devlet eğer hukuk dışına çıkıp şiddeti halkın arasındaki ‘öteki’lere uygulamaya kalkarsa karşısında durmak için tek yol olan, Mandela’nın, Gandhi’nin, Muhammed Ali’nin yolu sivil itaatsizliği anlatıyor.

Bir arada yaşayabilecek miyiz? Birbirimizi kabul etmeye, hoş görmeye nereden başlamalıyız?

Bu rehber yapmanız gerekenleri maddeler halinde sıralayan bir rehber değil! Çıktıktan bir ay sonra süpermarket raflarına düşecek popüler zayıflama kitaplarından ya da sabun köpüğü siyasi palavralardan değil! Sizi dünyadaki bütün ‘öteki’lerin, hor görülenlerin arasına sokacak yolda bir anahtar. Olaylara tarafsız bakabilmek için mahallemizden, şehrimizden, ülkemizden de çıkıp kendimizi dünyada sürgün etmemiz gerektiğini ortaya koyan bir anahtar. Ve öylesine ezber bozucu bir yapısı var ki, otoriter, darbeci, devlet baba imajının ‘öteki’yi nasıl itaate zorladığına, itaat etmeyenlerin askeri cezaevlerinde, mahkeme salonlarında ”halkı askerlikten soğutma” gerekçesiyle süründürüldüklerine de değiniyor.

Ümit Kardaş 80-81 yıllarında Diyarbakır’da askeri savcılık yapmış, emekli bir albay, askeri yargıç. En çok eleştirdiği konu ise Türkiye’de özellikle yargı alanında görülen asker-sivil çiftbaşlılığı. Bu konudaki eleştirileri emekli askerler arasında da istenmeyen adam yapmış. Çünkü emekli bir asker olan Kardaş, Türk Silahlı Kuvvetleri’ne en sağlam eleştirileri yapan biri, böylesine de ezber bozan biri. Daha önceki kitapları da askeri yargı ve demokrasi kavramı üzerine, pek çok yerde yazıları yayınlanmış bir isim ve bu son kitabı gerçekten çok dikkat çekici.

Biber gazı mı istersin yoksa satır mı? (MY)

“Mîllî eğitimi pahalı buluyorsunuz, cehaleti deneyin o halde” diyordu Georges Pompidou. Bazı şeylerin devlet tekelinde yapılması tercih edilir zira güvenlik, eğitim ve adalet gibi işlevlerin kendi haline bırakılması radikal sonuçlar doğurur. Kötü demiyorum, radikal diyorum. Neden? Biz “güvenlik / adalet” gibi isimler veriyoruz ama fizikî olarak, objektif olarak baktığımızda bunlar da şiddettir. Devletin bir adamı hapse atması ile fidye için kaçırılan bir adamın alıkonulması birbirine benzer. Polisin coplaması ile bir saldırganın insanlara sopayla vurması yine ortak yönler arz eder.

O halde fark nedir? Nerededir? Üniforma? Yetki? Kuvvet üstünlüğü? Polisin şiddetini hırsızların, teröristlerin şiddetinden ayırmanın bir yolu olmalı değil mi? Polislerin ve askerlerin “meşru / haklı” şiddetini sayıca çok olmalarına, ellerindeki silahların gücüne dayandıramayız. Bu adalete değil kaba kuvvete boyun eğmek olur. Daha sağlam bir teori arayalım.

Meselâ “*Meşru fizikî şiddet tekelini elinde tutan kurum devlettir*” demiş [1] Max Weber Ünlü Alman sosyolog şöyle devam etmiş:

“*Başka kurum veya bireylerin fizik gücü ancak devletin izin verdiği ölçüde kullanabilirler, şiddet kullanımını tekelinden çıktığı ölçüde devlet, devlet olma niteliğini yitirir*”

İlk bakışta hoş gelmiyor kulağa. Devlet tarif edilecekse... ne bileyim yol, köprü, hastahane vs yapan, pasaport veren, para vepul basan bir kurum olsun istiyor insan. Fakat diğer yandan **şiddet dışında kalan bütün işlerin yapılabilmesi**, güzelliklerin yaşanabilmesi için yaşanılan zeminin (vatan) şiddetten arınması gerek. Yani kendini frenlemeyen insanları frenleyecek, gerekirse tekeline aldığı şiddeti kullanacak bir güç lâzım. Gerçekten de krallar şehrin etrafını surlarla çevirdikten sonra içeride güzel mabedler, okullar, çarşılar inşa edebilmişlerdir. Tersini yapanlar eşkiyalardan ve istila ordularından yakalarını kurtaramadılar.

Devlet yaptı demek ki doğru(!)

Peki devletin şiddeti her zaman meşru mudur? Meselâ 1938’de Dersim’de Alevî Kürtleri katleden askerlerin arkasında hükümet yok muydu? Elbette vardı. Dersim ahalisini tehcire mecbur eden kanun da neticede Meclis’in kararıydı. Ancak o meclis halkın iradesini temsil etmekten uzak bir meclisti. Atatürk’e itiraz edenlerin güpegündüz kurşunlandığı, CHP’nin mafyalaştığı, Atatürkün arzularının devletten ve halktan üstün tutulduğu bir devirden bahsediyoruz:

“... Atatürk 1925’den sonra yüzüne karşı ve doğrudan hemen hiç eleştirilmedi. Buna mukabil kendisi 1927’de bir hafta boyunca hazırladığı Nutuk’u Meclis’te okurken, bütün siyasi muhaliflerini sert şekilde hırpalamaktan çekinmedi; oysaki eleştirdiği kişilerin, suçlamalara fiilen cevap verecek derece şahsi hürriyetleri bulunmuyordu. Nutuk’a cevap niteliğindeki itiraznâmeler, ancak 1940’lı yıllarda yayımlanma şansı bulabilmiştir; bu kabil yayınlar ise DP tarafından alelacele bir “Atatürk’ü Koruma Kanunu” çıkarılarak engellendi.

Muhalefetin neredeyse vatana ihanetle bir tutulduğu, buna mukabil iktidarın kendisine sınır tanımadığı bir ortamda Atatürk ve genel başkanı olduğu CHP’nin “kanunî meşrûiyet” çizgisini gözetiyor olmaları, pek mânâ ifade etmiyor; çünkü devletin resmî şiddetini, partiye bağlı alt komisyon gibi çalıştırılan Meclis’te alınan kararlarla meşrûlaştırmak, aynı kararları “Hukuk”a uygun hâle getirmekten çok uzaktı ve vicdânî değildi. Tunceli ahalisini tehcir’e mecbur eden kanun, neticede Meclis’in kararıydı ve bu açıdan kendi mantığı içinde meşrûdur ancak bu niteliği onu “Zulüm” kapsamından kurtarmıyor ...”[2]

Demek ki seçim yoluyla ifade bulan halk iradesi, muhalefet imkânı, hür basın ve bağımsız yargı gibi meşrulaştırıcı unsurlar olmadan bir devletin fiillerini meşru göremeyiz. Çünkü bu meşrulaştırıcı koşullar sağlandığı ölçüde polisin ve askerinin şiddeti “hesap verme” çerçevesinde kalacaktır. Hatta devlet adına şiddet uygulayan memurların yeterince kontrol edilmediğini, suçlu polislerin ceza almadığını düşünen **seçmen hükümete sandıkta da ceza verebilir.**

Nazi Almanyası, Atatürk Türkiye’si, 1980 sonrası OHAL bölgesi gibi istisnai durumlarda ise devlet bizzat zalim olur. Meselâ 12 Eylül darbesi sonrasında devletin karakollarında ve askerî cezaevlerinde binlerce insana işkence yapıldığını hatırlarsak **devletin bizzat kendisinin bir meşrulaştırma faktörü olamayacağını teslim etmek gerekir.** Bugün de Suriye, Mısır ve daha bir çok örnek var ki devlete isyan etmek bir hak ve bir ödev haline gelebiliyor. Tabii yeni zulümlere kapı açmadan.

Polis şiddeti mi istersin yoksa esnaf şiddeti mi?

Taksim Gezi Parkı’ndaki olaylar ile Georges Pompidou’nun siyasî hayatı arasında bir paralellik var. Çünkü Fransa’da Mayıs 1968’de başlayan öğrenci eylemleri ve grev dalgasının sona ermesini sağlayan görüşmelere katılmış isimlerden biri “bizim” Georges. 1962-1968 arası başbakanlık, 1969’daki vefatına kadar da cumhurbaşkanlığı yapmış. 68 olaylarının en ateşli günlerinde söylediği şu söz dikkat çekici:

“Hükümetin hem hayatı hem de otoritesi halktan başka hiç bir şeye bağlı olamaz”

Buna dayanarak Taksim Dayanışma’nın temsil ettiği halkı da memnun etmek, endişelerini gidermek gerek. Bu hükümetin görevi. Fakat Türkiye Taksim’den ibaret değil. Gösteri yapan

halk da orada olmayan, onlar gibi düşünmeyen halka, o halkın seçtiği hükümete, o hükümetin atadığı valiye saygı duymak zorundalar. İtaat demiyorum, saygı diyorum. Zira göstericilerin kendileri gibi düşünmeyenlere en ağır hakaretlerde hatta fizikî saldırılarda bulunmaları onları “ifade hürriyeti” kapsamının dışına çıkarıyor. Weber’in sözünü hatırlayın:

“... şiddet kullanımı tekelinden çıktığı ölçüde devlet, devlet olma niteliğini yitirir...”

Eğer polis biber gazı ve tazyikli suyla bu şiddete son veremezse Taksim’de yaşayan, çalışan insanlar artık devletin görevini yapmadığını düşünmeye başlayacaklardır. “Eh madem devlet yapamadı, biz asayişî tesis edelim” diyebilirler. Evinde av tüfeği, dükkanında satırı, döner bıçağı olanlar kafalarına göre şiddete yönelebilir. Doğaçlama milislerin doğuracağı gerginlik ise polis şiddetini aratacak boyutlara ulaşabilir.

Bunları bir uyarı olarak yazıyorum ama kim bilir? Belki Taksim Dayanışma’nın, TBG’nin, kemalistlerin ve sosyalist devrimcilerin istediği tam da budur. Kimin kimi neden öldürdüğünün dahi bilinmediği, isli, sisli, pis puslu bir ortam.

Sonuç

Taksim’de gösteri yapanların yere düşen polislerden silah almaya çalışması, çelik bilye, molotof kokteyli atarak uyguladıkları fizikî şiddet problemin zeminini değiştirdi. “Gösteri” yapmakla şiddet GÖSTERMEK arasındaki farkın bulanıklaştığı bu ortam sözel şiddetle de kirlendi:

1. Darbe özlemiyle yapılan konuşmalar (TGB),
2. Başbakanı asma arzusu (Levent Kırca),
3. Orduevlerine, jandarma karakollarına telefon edip askerlerin müdahale etmelerini istemek(TGB)
4. ...

Liste uzun. Siyasetin dışında kaldığı hissiyle şiddete yönelen insanları bir nebze anlayabiliyorum. Ancak unutmamaları gerekir ki şiddet siyasetin bir parçası değildir, tersine siyaset yapMAdıklarının ispatıdır. Tavsiyem şiddeti terk edip siyasî proje geliştirmeleri ve herkes gibi meclise girmeleri. **Siz siz olun seçimle iktidarı hedefleyin. Zira müzmin muhalefet sinir bozar.** Pompidou ile başladık, onunla bitirelim:

“... Bir siyasetçi için hayatının tamamını muhalefette geçirmek bir şairin ötekileri okumaya ve eleştirmeye mahkum edilmesi gibidir...” (Poésie et politique, 1969)

Dipnotlar

1° Almancası “*Monopol legitimer physischer Gewaltsamkeit*”. 1918’de Münih Üniversitesinde yapılan ve 1919’da yayımlanan “Meslek Olarak Siyaset” başlıklı konuşmadan.

2° “Kanunî zulüm, meşrû şiddet!” isimli makale, Ahmet Turan Alkan, 2011

Çapulcu da basittir, gözleme gibi (İbrahim Becer)

'Devrim netameli konudur, gelin etmeyin eylemeyin' dedik. Çünkü beklenti ne kadar büyük olursa, hayal kırıklığının da o nispette büyük olacağı aşikârdı. Bana bu cümleyi kurdurtan saik de ne çok zeki olmam ne de Dünya Devrim Tarihini yalayıp yutmamdı. Sadece kumaşa baktığımız zaman anlıyorsunuz o kadar. Kumaş dediysem, bir hareketin ideolog kadrosundan bahsediyorum yanlış anlaşılmasın. Haftası çıkmadan tırsıp 'koruma' isteyen jünior Alabora'yı, taraftarlarına İstanbul'daki 'gerici işgalinin' sona erdiğini ve İstanbul'un artık Atatürkçülerin eline geçtiğini muştulayan Levent Kırca'yı görünce kirli patiskaya razı oluyor insan.

"... 'Hayatta olabileceğiniz en güzel yer, bir duanın içerisinde olabilmektir' der İskender Pala. Bu ülkenin sadece son 20 gününde değil, bütün bir geçmişindeki cümle bedduaların özneleri olmuş olan bu yığın gerçekten bugünden de güzel bir gelecek vaat ettiğine inanacağımızı sandınız siz? ..."

Önce ne kadar barbarlaşacaklarını göstermek amacıyla başta İstanbul olmak üzere yaktılar, yıktılar, yağmaladılar. Anında karşılık görünce de vazgeçmek zorunda kaldılar; çünkü bu sefer de Devlet'in varlığının sorgulanacağını bilen 'yine aynı Devlet'in bizatihi kendisi' tarafından 19 gün içinde tornaya çekilip, hesaba tutuldular. Baktılar olmadı, en başından beri en akıllıca hareketi yaparak 'Duran Adam' eylemine başladılar. Akıllıca bir hareket olmasının sebebi derken, 'sonuca ulaşılabilirliği' esas almıyorum. '**Duran saat bile günde iki kere doğruyu gösterir**' der ya Kudema, benim çıkış noktam da odur. Yarınlarının garantisini, en derin okyanuslardan da derin bir faşizmde gören bu kitlenin son numarası da bikinili bir kadını meydan meydan gezdirmek anladığım kadarıyla. Bu da doğru hareket onlar için; çünkü amaç sadece davetse, cinsellikten başarılı bir ökse otu yoktur meraklısı için.

Daha ne kadar pespayeleştirirler, kendilerini rezil ettikleri yetmezmiş gibi onlara inanan, güvenen, tatil beldelerinde parmak arası terliklerle, kendilerinden devrim bekleyen

müntesiplerini ne kadar rezil ederler bilinmez ama şebekliğin sonu gelmeyecek anladığım kadarıyla. Yaptıkları ve yapacakları barbarlığa kılıf uydurmak için Anonymus maskesinden tutun da ne polisin ne de kendi halinde herhangi birinin farkında bile olmadığı on üç ağacı bile kullandılar ama neticede geldikleri nokta çapulculuk olarak kaldı.

Aslında bunlara hiç ama hiç gerek yoktu; geçende TV’de hem gezilen hem de yörenin yemeklerinin tanıtıldığı bir program seyrediyordum. Sunucunun yolu bizim Ege’ye düşünce ilgimi çekti ve izlemeye başladım. Bilenler bilir Ege Mutfağı gerçekten başarılı bir mutfaktır; gerek mübadele yoluyla gelen Rum Diyarı göçmenlerinin etkisi gerekse Levanten kültürü bu mutfağı zenginleştirmiştir. Yine de bizim sunucu biraz tembel çıktı ve gözleme yapan kadınların yanına bağdaş kurarak ballandıra ballandıra gözlemeyi anlatmaya başladı. Bir yandan masum köylü kadınının gözlerinin içine bakıyor, diğer yandan da gözlemeyi uzattıkça uzatıyor, övdükçe övüyordu. En sonunda anlatacak bir şey kalmayınca, mikrofonu benim ferasetine her daim güvendiğim köylüme uzattı ve onun da anlatmasını istedi. Kadın gözlemeyi tam üç cümlede anlattı: *‘Hamuru açıyorsun, otlu çökeleği basıyorsun, sacda kızartıyorsun’*.

Doğrusu da buydu zaten; neticede gözleme dediğin ne bir şevketi bostandır ne de çiçek dolması. Ege’de tembel işi olarak bilinir ve artık evlerde teflon tavalarda, hazır yufkaların içine mevsim otu ve çökelek koyarak üç, bilemedin beş dakikada hazırlanan bir karın tokluğudur o kadar. Hayır, çok şükür o acul sunucunu yanında böyle saf bir köylü kadını vardı da kendisine-eğer alabildiyse- hayatının dersini verdi. Bir mucize olup da gözleme dile gelseydi, hele ki akli başında bir gözlemeyse rezil ederdi muhatabını. Çünkü akli başında olan herkes bilir ki ‘şeyh uçmaz, mürit uçar’.

Aslında çok basit bir denklemi bile kuramadılar bunlar sadece o kadar: *Darbe yapacaklarsa bürokrasiyi, medyayı ve olmazsa olmaz olan Asker’i yanlarına alacaklardı. Yok, Devrim yapacaklarsa da İşçi Sınıfının desteklemediği bir Devrim’in başarıya ulaşması söz konusu değildi.*

Öyle, sisteme sabah akşam küfredip de ay sonunda aynı Devlet’in verdiği maaşı almak için kuyruğa giren lümpen tayfayla bu işler yürümez Cancağızım. Adam olacaksın ve illa da kapitalizme küfredeceksen, Mehmet Ali Alabora gibi CHP’nin bankasının reklamında oynamayacaksın.

Çünkü sen basit bir adamsın aynı gözleme gibi. Akli başında olan her insan evladı senin profilini beş dakikada çizer ve sen buna bugün inanmazsan, yirmi gün sonra inanmak zorunda kalırsın. Senin meselen, seçimle, halkın teveccühüyle başarı kazanma şansının sıfıra yakın olmanın verdiği çaresizlikle *‘ne yaparım da bir kaos zemini hazırlarım’* sorunsalıdır o kadar. Sen de benim kadar gerçekleri biliyorsun diyor ya Sezen Aksu, aynen o şekilde yani. Koltuğunun altına Cumhuriyet Gazetesi sıkıştırmakla Solcu olunmadığı gibi, ortalığın yakılıp yıkıldığı görüntüler eşliğinde de üç liralık bayrağı, elli Liraya *‘Cumhuriyet Seti’* diye kakalamakla tüccar olunmaz. *‘Hayatta olabileceğiniz en güzel yer, bir duanın içerisinde olabilmektir’ der İskender Pala. Bu ülkenin sadece son 20 gününde değil, bütün bir geçmişindeki cümle bedduaların özneleri olmuş olan bu yılın gerçekten bugünden de güzel bir gelecek vaat ettiğine inanacağımızı sandınız siz?*

Bu yazının bundan sonrasını bir dertleşme olarak alın; çok da etkin olmasa da sosyal medyayı kullanan tayfaya dâhilim ben. Özellikle bazı Edebiyat sayfalarını takip etmekten büyük zevk alıyorum. Sağ olsun bazı arkadaşlar da bize değer atfediyor ve arkadaşlık istekleri gönderiyorlar ve kendilerini kırmayarak elbette kabul ediyoruz. Fakat paragrafın başında belirttiğim gibi benim sosyal medyadan beklentim ne mesajlarımı ulaştırmak ne de mesaj almak. Mesajımı yazarak veren ve okuyarak alan bir tayfanın müntesibi oldum geçen bunca zamanda ve bunun hiç zararını görmedim. Bu olaylar patlak verince garip bir şey oldu ve hayatı boyunca yaşamını, yumurtasını bırakacak bir memeliyi beklemekle geçiren dişi pireyi kıskandıracak bir tembellikle geçiren bazı arkadaşlar bir coşku seline kapıldı.

Evveliyatlarında yaşadıkları boş hayatları bildiğim bu arkadaşlarımdan kırk tanesini sildim attım. Ki, sosyal medyada çok fazla arkadaşı olmakla övünen bir insan olmayan ben, onlarla aynı düşüncede olmadığım için yapmadım bunu. Bu saçma sapan, ipe sapa gelmez, temelsiz mesajlar yüzünden belki de İskender Pala'nın bir bercestesini kaçıracaktım ya da ne bileyim bir beyit gözümünden kaçacaktı. O arkadaşlarımdan özür dilerim ama bu risk göze alamayacağım kadar büyük bir riskti ve ben bu riski alamazdım.

Yani onların sandığının aksine bu kararı almamdaki sebep onların muhalif duruşları değil; bu ülkenin başına gelen, Kürt meselesinden tutun da 28 Şubat krizine kadar tüm sosyolojik olaylarda gösterdikleri ve trene bakan öküzün performansını gölgede bırakacak bir performansa geçen zaman zarfında imza atmış olmalarıdır.

Kırk yaşına gelince onlar da anlayacaklar ki 'az insan, çok mutluluk' anlamına geliyor...

Tayyip Neden Devrilmedi? (MY)

Devrimlerin ve hükümet **devirmelerin** en güzel zamanı henüz başlamadan önceki halidir. Henüz hiç bir şey belli değil, adrenalin yükselmekte, avuçlar terlemekte, dişler sıkılmakta. Ne olacak devrimden sonra? Hiç bir ağaç kesilmeyecek, herkesin karnı doycak, kimse kimsenin tavuğuna “kışt” demeyecek.

Mona Lisa'nın gülüşü gibidir o an. Hani o belli belirsiz, imâlı gülüşü var ya. Kahkahalarla gülen bir kadının aksine Mona Lisa net bir tavır içinde değil orada. Yani hanımefendi tam olarak gülmüyor, gülmeye başlıyor. Geleceği, olacak olanı tablosunda resmetmiş Leonardo da Vinci. Statik bir tablo değil de sanki sinema sahnesi gibi, bir kaç saniye bir tek kareye sığmış. Hanım efendinin müstakbel gülüşü esnasında dudak ve gözlerinin nasıl hareket edeceğini bilmiyoruz. Bu boşluğu bizim hayal gücümüz tamamlıyor. Tam da bu yüzden dünyanın en güzel gülüşü bu. **Çünkü hanım efendinin şu veya bu gülüşü değil, bizim hayalimizdeki “ideal” gülüş.** Ne fazla utangaç ne de fazla cüretkâr. Da Vinci'nin dehası bu tabloda elle tutulur, gözle görülür bir hâl almış.

Gezi Parkı'nda ilk günden itibaren çok heterojen bir topluluk oluştu. Çevreciler, solcular, [abdestli sosyalistler](http://www.derindusunce.org), kemalistler ve PKK'lılar... Bunların hepsi oradaki kalabalığın TAMAMINI kendi yandaşı gibi gördü. Oysa fikren birbirine bu kadar zıt insanlar siyasî bir proje etrafında toplanamazlar. İlk günden itibaren bu grubu birleştiren tek şey polisin kullandığı orantısız güce direnmektir. Bu mağduriyetti onları bir arada tutan. Polis Taksim'den çekilince bu unsur yok oldu ve “grup” bir anda gruplara dönüştü.

Zira birlikten güç doğar ama birlik yoksa bir başka kural girer devreye: Nerde çokluk, orada yokluk(?) prensibine göre terbiye ve ahlâk yok olur. Heterojen insan grupları ancak insan tabiatının en hayvanî boyutlarında buluşabilirler: Grubun liderliği için kavga, cinsellik ve şiddet. Öyle de oldu: Günler boyu her grup ötekileri devşirmeye çalıştı, Kürtçe pankart açan çocuklar Türk milliyetçilerinden sopa yedi, iki gösterici kadına tecavüz edildi, içki satan bir satıcıyı engellemeye çalışan Çarşı üyesi bir insan bıçaklandı ve hastahanelik oldu.

Daha da korkuncu “diktatör” Tayyip Erdoğan’a baş kaldıran ve özgürlük istediklerini söyleyen bu insanlar TGB kanalıyla Rize İl Alay Komutanlığı’nın telefonunu vererek **“Herkes arasın, orduyu göreve çağırın”** dediler. Nereden nereye? Ağacları kurtarmak için polisle çatışırken darbe çağrısı yapacak derekeye düşmek... İşte Mona Lisa’nın güldüğü, çürük dişlerinin görüldüğü an buydu!

Evet... Bütün sorunları bir kalemde silip atacak bir devrim yapma düşü ne kadar güzel. Ama bu düşü gerçekleştirmek için, başkaldırmak için önce kaldırılacak başlar olması lâzım. Tarihi, insan tabiatını incelemiş, bilgili, şuurlu başlar. Devrim kavramını ve devrimci şiddetin her türlüünü sorgulayacak cesarete sahip başlar:

“...Kemalistler “Türkiye İran olmasın” derken kimi muhafazakârlar sırf “ABD’ye kafa tutuyor” diye İran’ı takdir ediyorlar. Oysa Kemalizm’in doğuşuna ve bugün içinde bulunduğu sıkıntılarının kaynağına incek cesareti gösterebilenler çok garip bir durumla karşı karşıya kalacaklar: İran’daki “İslâm devrimi” ve hatta Rusya’daki 1917 Ekim devriminin bizdeki “çağdaşlaşma

projesi” ile akıl almaz benzerlikleri var. Neden? [Anatole France](#) bir kahramanını şöyle konuşturuyordu:

“Bütün devrimlerin en büyük hatası erdem denen şeyi yeryüzünde kurumsallaştırmaya çalışmaktır. Bir halkı devlet gücüyle iyiden yana, bilge, özgür, ılımlı ve adil yapmak istediğinizde herkesi öldürmekten başka çareniz yoktur!”

İster İslamcı olsun, ister komünist isterse pozitivist, bütün devrimlerin çelişkisi burada yatıyor: Yeni bir insan ve yeni bir halk yaratmak. Bu “pedagojik” çabanın zorlandığı her noktada devrim, devlet terörünü de beraberinde getiriyor. ...” ([Humeyni Lenin’i döver mi?](#) isimli yazıdan alıntı)

Evet, Anatole France’ın tabiriyle devrimlerin ortak günahı “*erdem denen şeyi yeryüzünde kurumsallaştırmaya çalışmak*”. Bugün kapitalizmin yıkıcı sonuçlarına kızan bazı gençler ne olduğunu anlamadan, sırf kapitalizmin zıddı diye sosyalizme sarılıyor, sosyalist devrim düşleri peşinde koşuyorlar. Oysa bu tecrübenin “başarıyla” tatbik edildiği bir coğrafyada insanlar yenecek et derekesine düşürüldüler, hayatta kalanlar ise komşularını, yakınlarını yemek zorunda kaldılar:

“... Etrafınızdaki insanlara bir bakın, o güler yüzlü komşunuz, yardım sever bakkalınız, manavın konuşkan çırağı... Yoldan geçen seyyar satıcılar, çocuklarınızın şefkatli öğretmeni... İş yerinizdeki çalışkan insanlar... Yüzlerini, huylarını hatırımızdan geçirin bir bir... Bir gün gelip de bu insanların birbirlerini yiyebileceği aklınıza gelir mi? Şüphesiz Ukraynalılar da sizin gibi düşünüyorlardı. Ama komünizme, özel mülkiyetin iptaline, kolektivist tarım politikasına direnen halkı hizaya getirmek için Stalin onlara “iyi” bir ders verecekti: [Holodomor!](#)

”Kıtlık neticesinde aileler bölündü. Polis teşkilâtı GPU’nun belgelerine göre aileler en zayıf üyelerini ya da gelinlerini yediler. Yetişkinler çocuklarını öldürüp yemeye başladı. 2500 civarında insan yamyamlıktan tutuklandı ama gerçek rakam bunun çok üzerindeydi.”([Timothy Snyder, Bloodlands](#))

Stalin’in emriyle uygulanan kolektivist tarım politikalarına direnen insanların aç bırakılarak öldürülmesi yaklaşık olarak Hitler’in Yahudileri katlettiği döneme tekabül ediyor. (Bkz. [Ukrayna’daki Komünizm ile Yamyamlık İlişkisi üzerine resimler](#)) Fakat batılı tarihçiler uzun süre bu dosyayı açmak istemediler. Çünkü o dönemde Komünist Rusya “Özgür Dünya’nın” kıymetli bir müttefiki idi. Eli kanlı bir diktatör olan Hitler’i yenmek için işbirliği yapılan Stalin’in de en az Hitler kadar cani olduğunun duyulması hiç yakışık almazdı ...”

Ukrayna’daki faciadan bir kaç resim:

Çapulcular ne istiyor? Darbe mi, özgürlük mü?

Tavsiye okuma:

- [Humeyni'yi ve Humeynizm'i sevmek farz mıdır?](#)
- [Devrimler Yanlıştır. Kemalist Devrim de Yanlıştır.](#)
- [Haklıyız kazanacağız, icabında \(bizimkileri de\) öldüreceğiz!](#)

Gezi Parkı: Kür mü yoksa kürtaj mı? (İbrahim Becer)

‘Gezi Parkı’ adına yapılan tüm bu barbarlığa, yakıp yıkmaya, bu Vandallığın geçirdiği on dokuz günlük sergüzeşte baktığım zaman, iki kelime durumu çok iyi açıklıyor: Erken Doğum!

Aslında sekiz ay daha dişlerini sıksaydı bu rezaletleri bu ülkeye yaşatanlarla, oturdukları yerden avuçlarını ovuşturarak kargaşadan önlerine düşecek bir parça kemiğin peşindeki hazımsız kitle zaten rutin aşığılanma seansını bir şekilde atlatacaklardı. Neticede sandık yine ortaya gelecek, halk yine bunlara yüz vermeyecek ve onlar yine halkın göbeğini kaşındığından falan yakınacaklardı. Fakat ters bir hareket neticesinde sancılar erken başladı ve zaten olmayan kıymetlerini, gerçek yüzlerini bu halka sekiz ay önceden gösterdiler o kadar.

Başbakan’ın muhatabını küçümsemek amacıyla sık sık kullandığı bir argüman var ki, bende hep içinin doldurulması gerektiği hissi uyandırmıştır. Sizin de kulağınıza çalınmıştır muhakkak ‘...*bunlar iki tane keçiyi bile güdemez*’ cümlesi. Neyse ki bu cümlenin içinini, dışını doldurmak da bu günlere nasip oldu; Başbakan’ı, memleketi satmakla itham eden bu yığınlar, destekçileri ve onların ağa babaları 19 günde Taksim meydanını PKK, SDP ve DHKP-C’ ye taksim ederek, ne menem bir beceriksizlik potansiyelini içlerinde barındırdıklarını dosta düşmana bir kez daha gösterdiler.

Daha en başından, ‘[bu hesap tutmayacak](#)’ demekle kalmadım bir de üşenmedim yazısını yazdım bu başıbozuk isyanının. Bu bir ‘çevre eylemi’ değildi ve olmayacaktı. Mesele çevre olsaydı, Ankara’nın bir yılda yarattığı yeşil alanın, İzmir’in tarihinde ulaştığı rakamdan fazla olduğu gerçeğinden yola çıkarak, ‘*balkondan sabah namazına giden cemaate ana avrat küfür eden hemşerilerimin*’ yerin dibine geçmesi gerekirdi. Tabi ki mesele o değildi ve bu huruç hareketinin aslının ortaya çıkması için şafak erken söktü onlar için, sadece o kadar.

‘Medeniyet üslup demektir’ der Cemil Meriç ve başarılı bir tespittir. Üsluba cesaret de dâhildir ki, bunu da herhalde cemî cümle bugün daha iyi anlamıştır. İlk gün ‘Mesele üç tane ağaç değil arkadaşım, hala anlamadın mı’ diye tweet atan Mehmet Ali Alabora’yu, iki gün önce televizyonda ‘ben ettim, siz etmeyin’ diye ağlarken görünce midem bulandı. Keşke onun da yanında ‘dik dur eğilme, bu seyirci seninle’ diyecek sevenleri olsa diyeceğim ama bu sefer de ‘taban- kaltaban’ ikilemine takılıyorum. On günde korkusundan, isyana yeltendiği devletten ‘koruma’ isteyen bir tellalın çağırdığı kalabalıktan siz ne bekliyordunuz ki? [...] Adına Devrim mi dersiniz, isyan mı, huruç hareketi mi ne dersiniz deyin bunun bir bedeli vardır ve bu bedelin birileri tarafından ödenmesi gerekir. Liderler de her zaman bu bedeli en ağır şekillerde ödeyenler arasından çıkmıştır.

‘Medeniyet üslup demektir’ der Cemil Meriç ve başarılı bir tespittir. Üsluba cesaret de dâhildir ki, bunu da herhalde cemi cümle bugün daha iyi anlamıştır. İlk gün *‘Mesele üç tane ağaç değil arkadaşım, hala anlamadın mı’* diye tweet atan Mehmet Ali Alabora’yı, iki gün önce televizyonda *‘ben ettim, siz etmeyin’* diye ağlarken görünce midem bulandı. Keşke onun da yanında *‘dik dur eğilme, bu seyirci seninle’* diyecek sevenleri olsa diyeceğim ama bu sefer de ‘taban- kaltaban’ ikilemine takılıyorum. On günde korkusundan, isyana yeltendiği devletten ‘koruma’ isteyen bir tellalin çağırıldığı kalabalıktan siz ne bekliyordunuz ki?

Bir kere daha anlatalım ; Adına Devrim mi dersiniz, isyan mı, huruç hareketi mi ne dersiniz deyin bunun bir bedeli vardır ve bu bedelin birileri tarafından ödenmesi gerekir. Liderler de her zaman bu bedeli en ağır şekillerde ödeyenler arasından çıkmıştır. ***Araştırdığım kadarıyla, yazlık beldelerde parmak arası terlik, üstüne bermuda şort giyip de sadece yürüyerek devrim yapan bir millet dünya üzerinde vaki değil.*** Hele hele, sıcacık evlerinden sadece tweet atarak hükümeti düşüreceğini sanan koca koca adamlara da bu dünyada ağızyla gülmezler. *‘Fransa’da hapse düşmemiş, dayak yememiş, sabıka almamış solcuya sadece gülerler’* diyor Cemil Meriç. Meraklısına kısa bir Sartre biyografisi tavsiye ederim. İyi niyetle orada olanları tenzih ederim ama dört tane başıbozuk yakıp yıkacak ve maroken koltuğundan kışını bile kaldırmadan bu hengâmeden bir devrim kotaracak adamın aklından da şüphe ederim.

Üsluptan bahsediyorduk, devam edelim; Devam edelim çünkü bu huruç hareketine bilindik tava-tencere çalma, kalpaklı Atatürk resminin basılı olduğu bayraklarla yürüyerek katılım sağlayan arkadaşlar on dokuz günde kimlerle yan yana geldiklerini görsünler. Ve dahi anlaşılar artık seçimle gelenin ancak seçimle gideceğini. Ama idrak dediğimiz o meleke, belli ki mevki-makamın çok ötesinde Allah’ın lütfetmesiyle ilgili. Öyle olmasaydı şayet koskoca CHP’nin Genel Başkanı daha ilk gün *‘saldıracağız ve düşüreceğiz’* der miydi? Hadi ‘dedin’ diyelim, o da Mehmet Ali Alabora gibi sıvışıp kaçır mıydı? Ya da en acısı, sahiplenmeye çalıştığı eylemciler tarafından kovulur muydu? Oysa ki üzerine düşen, halkının ondan beklediği her şeyi yapmıştı CHP. Ne kadar lacileri de çekse, rujan ayakkabı da giyse, ‘aslına rücu etmek’ konusunda kimse CHP’yle yarışamaz. Kameralar önünde polise ana avrat küfür etmek, biraz daha ortalık karışırsa borsanın çökeceğini etekleri zil çalarak duyurmak, Başbakan’ın anasına küfür eden üç beş tane sokak serserisine harçlık vermek de dahil her şeyi ama her şeyi yaptı CHP. Bir tane cesur adam takıldı objektiflere Toma’nın önüne uzanan, o da uyuşturucu satıcılığından aranıyormuş apar topar aldılar.

Oysa ki Devrim dediğin olay, toz duman dağılınca öyle ya da böyle bir sembol çıkarır değil mi. Ana akım medya, takip edebildiğim kadarıyla bir ara ‘kırmızılı kadın’ efsanesi yaratmak istedi ama eylemcilerden gelen ve içerisinde barbarlık içeren görüntüleri, değil kırmızılar giymiş bir kadın, son gün çırılçıplak soyunmuş bir adam bile bastıramadı. Sayısız dükkân yağmalandı, hırsızlık alenen yapıldı, yüzlerce araç kundaklandı, yüz milyon TL’nin üzerinde hesap bu çapulcular tarafından bu ülkenin üzerine yıkıldı.

Ahir ömrümde, ne kadar pespaye olursa olsun bir fikrin, bir hareketin bu kadar acziyet içinde olduğuna ilk defa şahit oluyorum. Sabah işe giderken yolumun üzerinde olan gazete bayisinde Aydınlık, Sözcü ve avanelerinin manşetlerini görünce *'hey yavrum hey'* diyebildim sadece. Avrupa Birliği, Türkiye'nin müzakereci olduğunu unutup ayar vermeye kalkınca bu Ulusalçı Medya da balıklama atlamıştı meseleye. Çok değil, on sene öncesinde İMF'nin kapısında para dilenen bir Türkiye bunların Ulusalçı namuslarına hanel getirmemişti anlaşılan. Ya da AB'nin herhangi bir parlamenterinin Diyarbakır'a gelip Kürt meselesi hakkında racon kesmesi hakkında ne hissetmişti bu arkadaşlar. Örnekler çok da, bizim geleneğimizde düşküne vurmak yok; bundan sebep de bu cenahdan bir Allah'ın kulu, ne başörtülü bir kadını bebeğiyle yerlerde sürüyen üç tane köpeğin suratına tükürmüştür bugüne kadar ne de sabah namazına giden cemaate küfür eden üç tane balkon piçine laf yetiştirmiştir benim bildiğim. **Çünkü onlar bilir ki 'ebedileşmek, ne olursa olsun bir köpeğin de hakkıdır' ve köpek bu hakkı ancak kendi liyakatiyle alır. Çünkü öyle diyor Mevlana: 'Ne eşekten ne de köpekten şeker esirgenmez. Lakin, yaradılışları gereği biri ota, diğeri de boka düşkündür'.**

'Battığını gördüğü şeyin doğmasını beklemek' bu hareketin bir geleneğidir ve başta 28 Şubat olmak üzere her zaman meyvesini almıştır bu davanın müntesipleri.

Diğerlerine gelince, bu kadar eciş bücüş adamın bir devrime imza atmasını bekleyecek kadar saf oldukları müddetçe, çok aylar doğar batar onlarsız, onlar olmadan daha çok ayların on dördü gelir haberleri olsun.

Neyse ki, onların düşecekleri rezil durumu ***'Bir külah kapmaksa şayet bunca hırsın gayesi /Kendi namusun olur er geç onun sermayesi'*** diyen Akif bize önceden müjdelemişti de hazırlıksız yakalanmadık.

Derin Nefret (Cemile Bayraktar)

Tüm eksik sıfatlardan münezzeh olan Allah, konuşanın diline feraset; yazarın kalemine adalet; direnenin eline basiret; izleyenin gözüne hakkaniyet; yarattıklarının kalbine insaniyet nasip etsin. Âmin.

Gezi Parkında geçtiğimiz haftalarda bir grup eylemcinin başlattığı eylemler ülkenin ve hatta dünyanın gündemini meşgul etmeye devam ediyor. Şahsen ben de bu meşguliyetten bir hayır beklemeye devam ediyorum.

İlk olarak polisin orantısız şiddet uygulayarak, gazla insanların uyuduğu çadırlara saldırdığını gördüğümde bu tutuma tepki vermiş, bunun kabul edilemez olduğunu açıkça belirtmişim hatta belirtmiştik. Hatta o saldırının olduğu gün Mavi Marmara Eylemine katılmayı düşündüğümü o eylemden sonra Taksim'e gidip, orantısız şiddetin mağduru olan eylemcilere destek vermemiz gerektiğini telkin etmişim... Ancak Ben bu telkinleri sürdürürken an ile eylemlere katılanların arasında yükselen "**Mustafa Kemal'in askerleriyiz!**" sloganı yayılmaya başladı, ardından "**Tayyip istifa**" sesleri, ardından "**yapmayın, etmeyin...**" telkinlerine karşılık edilen küfürler, hakaretler ve hatta tehditler...

Türkiye içerisinde haklı bir eylemi bulandıran sandıkla deviremediği, darbeye deviremediği hükümeti sokaklarda yaygara ile devirmeye çalışan totaliter laik, ulusalcı, faşist, darbe sever kitleye Türkiye dışında “basın-medya” yoluyla “neocon” dostlarından yardım gecikmedi. Düşünün içeride ve dışarıda 2 yıldır her gün oluk oluk kanın aktığı Suriye’den “**Suriye vatandaşlarına can güvenliği olmadığı için Türkiye’ye gitmemeyi öneriyor**” şeklinde haber geçen haberciler(?) bile oldu.

Olayların içindeyken olayları net olarak okuyamayız ama eğer becerebiliyorsak olayların dışına çekilip olaylara bir bakalım. Olaylarda gerçekten seslerini duyurmak isteyen samimi bir grup eylemci, o eylemcilere gereksiz ve orantısız saldıran polis, bu eylemi yaygaracılığa çeviren sivil darbeciler, çözüme değil kargaşaya çalışan tuzu kurular, uluslararası toplum mühendisleri ve bir taraf olmadığı için ara dayacağı yiyen kesimler mevcut.

Türkiye Cumhuriyeti, vatandaşlarının tümünün “**Türk, laik, Sünni**” üç başlık altında toplanması üzerine kurulmuş bir ülke. Yani dindar, Ermeni, Yahudi, Alevi, Kürt iseniz size bir varlık hakkı bırakmayan bir ruh ile karşı karşıyasınız demektir. Dersim’in, İstiklal Mahkemelerinin, 12 Eylül’ün, 27 Mayıs’ın, 28 Şubat’ın faillerine bakın, hepsi aynı kaynaktan besleniyor: Kemalizm, Atatürkçülük, totaliter laiklik, ırkçılık, ulusalcılık. Bu ülke bu saydığım yıkım kavramlarının savunucusu bireyler üretti, işte bugün olması gereken haklı bir eylem maalesef bu yıkım ruhu tarafından heder edildi.

28 Şubat ruhunun 1997 yılında başlamış olduğunu düşünebilirsiniz oysa bu bir yanılgıdır zira 28 Şubat ruhu İskilipli Atıf Hoca’nın idamıyla başlayan bir süreçtir ve maalesef bugün halen kurtulamadığımız bir zillettir. Neden 28 Şubat’a girdiğimi merak edebilirsiniz, açıklayayım: Eylemler başladığı günden bu yana eylemlerle ilgili polis şiddetini 28 Şubat’taki polis tutumuna benzetenler olduğu için, muktedirlerin üslubunu eleştirdiğim ancak hiçbir kesime küfür ederek, hakaret ederek bu eleştiriye yaptığımdan bu bir eleştiri sayılmadığı için, aldığım eleştirilerin, küfürlerin ve hakaretlerin “bidon kafalılığım, başörtüm, gericiliğim” gibi 28 Şubatçıların dilinin aynısı bir dil ile söylendiği için, bu tip eylemlerde polisin uygulamasını 28 Şubat’taki polis uygulamasıyla benzer tutanlar olduğu için, özellikle de 28 Şubat’ı bizzat yaşamayış biri olarak şu süreçte 28 Şubat’ı yeniden yaşıyormuşum hissiyle ürktüğüm için.

Sevgili arkadaşım Nurhayat Kızılkın’ın söylediği gibi bu süreç “**Uluslararası bir 28 Şubat’tır**” ve elbette bu sürecin böyle olması polis şiddeti mağduru olan eylemcilere kulağımızı kapatmamız anlamına gelmiyor. Uluslararası 28 Şubat provasına tepki vermeye evet ve sevgili ablam Cihan Aktaş’ın dikkat çektiği gibi “**...Müslüman ferasetimiz masum eylemcilerin incinen gururunu da hesaba katmaya sevk etmeli bizleri.**” O eylemcileri sokağa döken, oturduğu yerden infial yaratan, eylemcilerin bir aylık nafakasını bir çantaya vermekten çekinmeyen, hayasızca yalan haber yapan, birkaç ay sonra eylemci genç kardeşlerim psikolojilerini düzeltmeye çalışırken bilmem nerede güneşleniyor olacak olanlara rağmen. Kullandıkları küfür, hakaret, tehdit ile kendileri gibi olmayan insanlara anlayamadığımız derin ve köklü bir nefret duyan ve bu nefreti pervasızca kusan totaliter laiklere rağmen. Başörtülü kadınlar sokakta saldırı ve tacize uğradığında “**yalan**” yahut “**bu münferit bir olaydır**” diyenlere rağmen.

Az şey bilirim, çok şey bilmem, bilmediğim şeylerden biri de “nefret dili”dir ancak iyilik de kötülük de öğrenilen şeyler, tam 15 gündür fikirlerinden dolayı, Allah’ına, kitabına, izzeti nefesine mütemadiyen küfür edilen bir kadın olarak eylemci arkadaşlarımdan “**Cemile kusura**

bakma onlar bizden değil” cümlesi beklerken **“Bir yere gelirim umuduyla yalakalık yapıyorsun”** cümlesi duymama rağmen öğrenmediğim ve öğrenemeyeceğim şeydir nefret. Size de naçizane bunu telkin ederim. Sabredin, sükut edin, zalim olmayın, mazlum olmak kötüdür ama zalim olmaktan daha kötü değildir, zalimler sizi mazlum edebilir ama dikkat edin zalim etmesinler, halen anlayamadığımız bu derin nefret diline **“selam”** deyin de geçin, her şeye kadir olan Allah, biz doğru oldukça bizi selamete çıkartacaktır.

Eylemci kardeşlerim eğer taleplerinize ve tercihlerinize bir müdahale olduğunu düşünüyorsanız lütfen tepkinizi demokratik bir şekilde belirtin, bu en doğal hakkınız. Ve Ak Parti’ye gönül veren kardeşlerim, bir 27 Mayıs ruhuyla iradenize müdahale edildiğini düşünüyorsanız tercihinize hakkaniyet ölçüsünü aşmadan sahip çıkın. Türkiye’nin en büyük meselesi sandığım Kürt meselesinin çözümünde çok ileri adım atan bir hükümetin şu süreçte Kürt Meselesini çözmek, yeni sivil ve özgürlükçü bir anayasa oluşturmak için üslubunca yönlendirilmesi gerekiyor, gelin bunu el birliğiyle olması gerektiği gibi yapalım. Birinci cumhuriyetin totaliter laik artıklarının gölge etmesine izin vermeden.

Türkiye’nin en büyük meselesinin Kürt Meselesi olduğunu zannedirdim meğer en büyük meselemiz totaliter laiklerin nefreti meselesiymiş, laikler demiyorum zira laikler kimsenin inancıyla uğraşmazlar, bizimkisi Türk tipi, nefret dilli, bir totaliter laiklik meselesi, aslında bu dilin sahiplerini nasıl tedavi ederizi düşünmenin de vaktidir.

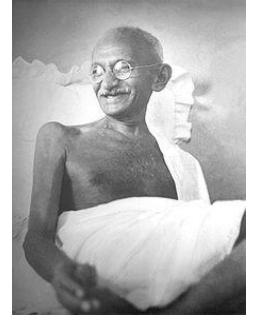
BDP... Sivil itaatsizlikten sivil serseriliğe doğru (MY)

Yönetmenliğini Sinan Çetin'in yaptığı, Metin Akpınar ve Kemal Sunal'ın başrollerini paylaştığı harika bir filmdir [Propaganda](#). 1948'de ulusal sınırların dikenli telle kapatılması sonucu ortadan ikiye bölünen Hisli Hisar kasabasını anlatır. Kasabayla birlikte hayatlar ve insanlar da parçalanır... Komik ve acıklı bir [ulus-devlet](#) eleştirisidir aslında bu film. Aklımdan hiç çıkmayan (bence) en güzel sahnesi ise köyün delisinin sınıra kadar gelip poposunu öbür tarafa geçirmesi ve *“haydi, tutuklayın onu!”* diye haykırmasıdır.

Ulus-Devlet öyle saçma bir şeydir ki bir delinin sorgulamasına bile dayanamaz. Zira koyunu çobandan, çobanı kasaptan, öğretmeni öğrencilerinden ayıran bu sınır, bu **SINIRI DAYATAN KANUN** saçmadır. Bu kanunu azıcık, ucundan ihlâl ederek ne kadar saçma olduğu gözler önüne serilebilirsiniz, kırıp dökmeye gerek yoktur. Delinin bu hareketi güzel bir sivil itaatsizlik dersidir aslında.

Sivil itaatsizlik Gandhi'yi ve Martin Luther King'i çağrıştırdığı için saygı uyandıran bir kavram ama tam olarak ne olduğunu tarif etmek zor. Bir kere için içinde bir **itaatsizlik** var. Yani kanunlara aykırı bir şeyler yaparak halkın dikkatini üzerinize çekmek, mümkünse desteğini kazanmak söz konusu. Diğer yandan "**sivil**" yani **medenî** bir boyutu var. İster Latince isterse Arapçasına bakın, uygarlığa, **sivilizasyona**, medeniyete bir vurgu var. Sivil itaatsizliğin GÜCÜ VE ZEKÂSI tam da burada yatıyor: **Aptal ve/veya ırkçı bir kanunun saçmalığını ispat etmek için o kanunu herkesin gözü önünde çiğneyeceksiniz.** Ama kimsenin burnu bile kanamayacak. Tam da bu sebeple yani kimseye zarar vermeden yaptığınız bir şey "yasak" olduğu için **Sivil itaatsizlik** söz konusu. Halk kanıksanmış olan bir zulmü siz dediğiniz için değil bizzat şahit olarak, kendi aklıyla fark edecek. Yasakların gereksizliğini, saçmalığını o kadar çok insan o kadar NET bir biçimde görecek ki devlet, polis, hükümet yalnız kalacak. Çünkü siz **yazılı kanunların üzerindeki bir kanuna, vicdana ve akıla hitab** edeceksiniz.

Her itaatsizlik "sivil" değildir

1950'li yıllarda Kıbrıs'taki sorunlar yüzünden kamuoyu gerilmişti. İstanbul Expres gazetesi "Atamızın evi bombalandı" manşeti bardağı taşıran son damla oldu:

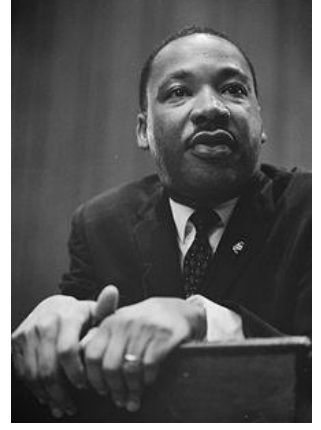
"... İlk saldırı saat 19.00 sıralarında Şişli'deki Haylayf Pastanesi'ne yapıldı. Ardından büyüyen kalabalık Kumkapı, Samatya, Yedikule, Beyoğlu'na geçerek gayrimüslimlerin toplu olarak yaşadığı birçok semtte önce Rumların, ardından da Ermeni, Yahudi ve hatta yanlışlıkla bazı Türklerin dükkânlarına saldırarak yağmaya başladı. İstanbul'daki Rum azınlığın ev, işyeri ve ibadet yerlerine yönelik bu saldırılarda emniyet pasif bir tutum sergiledi. Rum vatandaşların adresleri hakkında önceden bilgi sahibi olan, 20-30 kişilik organize birliklerin kent içindeki ulaşımı özel arabalar, taksi ve kamyonların yanı sıra otobüs, vapur gibi araçlar yardımıyla sağlandı. 7 Eylül sabahına kadar süren saldırılarda aralarında kilise ve havraların da bulunduğu 5.000'den fazla taşınmaz tahrip edildi ve milyonlarca dolarlık mal sokaklara saçılıp, yağmalandı. İstanbul'un her yerinde yağmalar aynı yöntemle yapıldı. Dükkânlara saldıranlar önce vitrinleri taşıyarak kırdılar ya da demir parmaklıkları kaynak makineleri ve tel makasları yardımıyla açtılar, ardından içerideki alet ve makineleri dışarı çıkararak paramparça ettiler. Kiliseler ve mezarlıklar da payını aldı: Kiliselerin içindeki kutsal resimler, haçlar, ikonalar ve diğer kutsal eşyalar tahrip edildiği gibi, İstanbul'da bulunan 73 Rum Ortadoks kilisesinin tamamı ateşe verildi."

([Kaynaklar](#))

Kıbrıs'taki soydaşları için barış isteklerini, meşru siyasî taleplerini kilise yakarak, yüzlerce Hıristiyan kadına tecavüz ederek ifade eden bu insanların **sivil itaatsizlik** yaptıkları söylenebilir mi?

İnsanlığı bilerek ve isteyerek terk eden, haklı(?) öfkelerini tepkiye çeviren, hayvan gibi davranan bu insanlar Kur'an'a göre "hayvandan da aşağı" bir derekeye düştüler. Önce Rum kanı/geni taşıdığı bahanesiyle Rumlara, sonra Hıristiyan olduğu için Ermenilere, sonra canları kime isterse ona saldıran bu sürü Türkiye'nin tarihine silinmeyecek bir utanç sayfası yazdı.

Martin Luther King'in liderliğindeki Zenci hareketi de 6-7 Eylül olayları gibi 1955'te gerçekleşti. Zenci Rosa Parks otobüste yerini bir beyaza vermeyi reddetti. Kanunları çiğnedi ama kimsenin burnunu kanatmadan. Alabama'da zenciler otobüsleri boykot ettiler. Otobüse binMEMEK diye bir suç da yoktu zaten! Halkın dikkatini ırkçı uygulamalara çekmekti amaç. Martin Luther King tutuklandı ama sonunda kazandılar. Otobüslere molotof kokteyli atarak yolcuları ve sürücülerini yakabilirdi ama bunu yapmadılar. Çünkü bu polisin uygulamakta olduğu şiddeti meşru gösterirdi.

Bugün adına ister KCK diyelim ister BDP, [milliyetçi Kürtler](#) ne yazık ki bütün Kürtlerin siyasî geleceğini bir çıkmaza sokuyorlar. George W. Bush gibi "ya bizdensin ya da onlardan" diyerek Kürtleri BDP ile AKP arasında seçim yapmaya zorluyorlar. Oysa üçüncü, dördüncü,.. yüzüncü yollar olmalı Kürtler için. İstanbul'da otobüs yakarak, Diyarbakır'da dükkân taşıyarak "işte Kürtler ancak bu kadar" dedirten, Kürtlerin saygınlığını zedeleyen BDP ne yazık ki parti ismine aykırı davranıyor. Barış'ın Demokrasi'nin ve Kürtlerin ismini kirlettikten sonra sıra Sivil İtaatsizlik'e geldi. Böylesi güzel bir geleneğin Türkiye'deki temsilcisi olmak yerine şiddeti tercih eden bu parti Kürtlere ne getirebilir?

Son olaylarda bir genç vuruldu ve öldü. Bilmiyorum polis kurşunu muydu? Ama dikkat ettiniz mi kamuoyunda ne kadar az yankı buldu bu olay? Milliyetçi Kürtlerin molotof kokteylli, taşlı, sopalı eylemleri ne çabuk eritti Kürtlere karşı oluşan hassasiyeti?

Bundan sonra ne olur?

Kısa bir süre önce bir tartışmada aşağıdaki yorumu yazmıştım. AKP hükümeti, genel olarak devlet ve hatta 80 yıldır bu duruma göz yuman bizler elbette masum değiliz. Ancak son yıllarda bir çok fırsat doğdu, doğuyor. Bu sebeple **Sivil İtaatsizlik** kavramını sömüren, siyasî taleplerini şiddet yoluyla ifade eden BDP'nin Kürtlere büyük kötülük ettiğini düşünüyorum:

Ne olacak? **Sürdürülebilir Haksızlık** ile bir tür **sivil serserilik** arasına sıkışıp kalacak Kürt siyaseti.

çünkü devlet VE Hükümet (bu ikisi çok sık karıştırılıyor) bildik ulus-devlet tasavvurunu terk etmiyor, edemiyor. YSK başkanının ya da görev süresi bitmekte olan anayasa mahkemesi başkanının fotoğraflarına bakın web üzerinde. Bürokrasinin vicdansızlastırdığı bu tür insanlardan daha çok var devlet içinde. Bunlar emekli olacaklar azar. Bir kısmının yerine

kendileri gibi tipler konacak.

(Bkz. [Hiç kimsenin Tiranlığı: Marx, Arendt ve Bürokrasi](#))

Kürt aydınlarının bir kısmında “**her halk hareketi zafere ulaşır**” gibi bir önyargı var. Genel olarak solcular da “**haklıyız kazanacağız**” gibi sloganları ata ata bir süre sonra inanmaya baslarlar. Bu doğru değil. Kuzey İrlanda, 1915 felaketi, Fransa’nın korsika bölgesi, İspanya’nın baskları, Doğu Türkistan Türkleri..

Her haklı kazansaydı mücadele olMAzdi, deterministik olurdu, adalet ve iyilik teklif edilmezdi, suyun 100°C’de kaynaması gibi bilimsel bir netice olurdu. Bilimsel/tarihsel determinizm marxistlerin sevdiği bir ilkedir ama YANLISTIR. (Bkz. [“Din Toplumun Afyonudur” \(Karl Marx\)](#))

Her haklı kazansaydı Madagaskar’dan, Cezayir’e, Vietnam’dan Fildisi sahillerine kadar bir coğrafyada eziyet eden Fransa hep kaybederdi. Böyle olmadı. Olmuyor.

Kürtler ne yapıyor? Ne yapacak? Kürtlerin siyasi çabaları ne yazık ki Kürtçülük ile AKP-cilik arasında. Bugün bunların dışında güçlü bir söylem yok.

Sivil itaatsizlik virajını alamadı Kürtler. Alamıyorlar ya da “birileri” aldirmiyor, müsadde etmiyor. Ankara? İmralı?

Kürtlere biçilmiş bir “yaramaz çocuk” rolü var. Hem Ankara’nın isine geliyor bu hem de İmralı’nın. Sıddete, ani tepkilere, saldırganlığa dönüşmeden, bireysel farklılıkları TEK BİR POTADA eritmeden, bir GÜRÜH haline gelmeden tepki verebilecek mi Kürtler? Diğer siyasi partilerde varlık gösterip diğer yandan “Kürt” partisi olsa bile Türkleri içlerine alabilecekler mi?

Bu iki soruya “evet” demeyi çok isterdim ama gelecek yıllarda mümkün gözüküyor. Eğitim görmüş, maddî anlamda kaybedecek şeyleri olan Kürtler GÖNÜLLÜ OLARAK asimile olmayı tercih edecekler gibi geliyor bana. Geriye kalanlar ise eğitimsiz ve kolay manipüle olan ıssız gençler olacak. Gidemeyenlerin partisi, gidemeyenlerin derneği, Kürt kimliğinden başka kaybedecek bir şeyi olMAyanların siyasi hareketi ise marjinalleşmeye mahkum.

Türkiye ekonomisi güçlü, diplomatik baskı vb de gelmez bu saatten sonra. Sürdürülebilir haksızlık ile sivil serserilik kışkırtıcısında bir Kürt hareketi göreceğiz gibime geliyor artık. Çünkü Kürt liderler soyut bir Kürtlük algısına çakılıp kaldılar, federasyon, ulusal simge vb onların gözünde ekmeğin, can güvenliğinin, eğitim hakkının, geri dönüşün üzerinde bir değer taşıyor. Kürt liderlerin öncelikleri ile Kürtlerin öncelikleri arasındaki uçurum büyüyor. Tıpkı “Türkiye İran olmasın” diye kıyameti koparan laikçiler gibi Kürt elitleri “normal” Kürtlerden kopuk bir şekilde düşünüyor ve kopuk bir şekilde siyaset üretiyor.

Taksim Dayanışması mert mi namert mi?(MY)

Posta kutumuza “yaygınlaştırılması” ricasıyla yeni bir mesaj geldi, Taksim Dayanışması’ dan bir basın bildirisi bu: T.C. [Anayasasının 34cü maddesini](#) hatırlatarak başlıyor metin:

“Madde 34. – Herkes, önceden izin almadan, silahlı ve saldırsız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir.”

Henüz Özgür Olamadık gibi gruplara, siyasî forumlara da gönderilen bildiriye yazanlara bir kaç itirazımız olacak:

1. Anayasanın 34cü madesi “silahlı” diyor. Siz silahlı, molotof kokteyli ve çelik bilye atıyorsunuz. Bunların ikisi de öldürücü birer silah. Dayandığınız anayasanın T.C.’sinde molotof kokteyli atmak da bir suç.
2. Yere düşen polislerin tabancalarını aldınız. Neden? Ne yapmayı düşünüyorsunuz?
3. Attığınız çelik bilyeler tabanca mermisiyle aynı hıza sahip, göstericilerin ve polisin kasklarını dahi delebilir. (Bkz. [Bazı sapanlar oyuncak değildir!](#))
4. Devletin otoritesini tanıımıyorsanız neden anayasadan, mahkemelerden, basın ve gösteri hürriyetinden bahsediyorsunuz? Bunlar kanunları TANIYAN T.C. vatandaşları için geçerli. Siz ise ilk günden beri T.C. hükümetinin meşruiyetini tartışıyorsunuz. “Biz halkız” diyorsunuz. **Gösterilere destek olmayan bizleri dışladınız.**
5. İlk günden başlayarak hükümet devirmekten, başbakanı asmaktan, devrim yapmaktan, rejimi değiştirmekten bahsettiniz. Hükümet binalarını, parti merkezlerini yaktınız. **MEŞRU KABUL ETMEDİĞİNİZ** T.C. hükümetinin adaletine ne yüzle sığınıyorsunuz?
6. Neden gösterici gibi değil de bir düşman ordusu gibi davranıyorsunuz? **Eğer “bizden” iseniz şiddeti terk edin.** Seçimlere girin. Kazanıp iktidar olun. Yok eğer bize düşmansanız polisin şiddetine mertçe göğüs gerin. Kazanırsanız zafer sizin. Kaybederseniz “kahraman” olursunuz. **Ama önce mert olun, tercihlerinizin sonuçlarına katlanın.**

Bazı sapanlar oyuncak değildir! (Şivan Taşkiran)

Sapan çocuk oyuncağı değildir. Bilek destekli av sapanları tavşan vs avlamak için kullanılır. Bazı ülkelerde lisans şartıyla satılır, bazı ülkelerde ise yasak. Sapanla atılan bir çelik bilyenin hızı saniyede 250 fps'in üzerine çıkabilir. (80 m/s) Bu hız vasat bir tabanca mermisinin hızı kadar. Sapanla atılan çelik bilye kafatasını parçalayıp hedef alınan insanı öldürebilir. **Bu yüzden, siyasi bir amaç için insan öldürmeyi göze alan “göstericileri” gösterici olarak kabul etmiyorum. Gezi parkında sapan ile çelik bilye atanları terörist kabul ediyorum.** Bunları kınıyorum. Bu teröristleri savunan, onlara “mağdur gösterici / çevreci” muamelesi yapan gazeteci bozuntularını da kınıyorum.

